

TRẦN
ĐỨC
PHỒ

TIẾNG LÒNG
NGƯỜI XA XỨ

Thơ

tiếng lòng

NGƯỜI XA XỨ

Bài Thơ Dâng Mẹ

Mẹ đã tảo tần tự ấu thơ
Nụ cười chỉ đến ở trong mơ
Thay chồng nuôi nấng đàn con dại
Dâu đỏ đầu tằm vạ nổi lo

Như cỏ thụ xòe tán chở che
Mẹ đâu quản ngại nắng trưa hè
Mẹ nào hãi sợ đêm đông lạnh
Cho cuộc đời con khỏi ử ê

Tình Mẹ mệnh mông cả biển trời
Như vầng dương sáng tỏa nơi nơi
Cho dù khôn lớn đi muôn nẻo
Vẫn thấy bên con mẹ mỉm cười

Con viết bài thơ dâng Mẹ hiền
Cầu mong Mẹ được mãi bình yên
Lòng thành khẩn nguyện cùng trời Phật
Cho Mẹ vuông tròn tuổi bách niên

July 9, 2018

Chị Tôi

Thời tuổi xuân của chị
Khói lửa khắp quê hương
Không mộng mơ ủy mị
Khoác ba lô lên đường

Chị tôi vào du kích
Rời dân công chiến trường
Xa nhà đi biệt tích
Mẹ đêm ngày nhớ thương

Một mùa đông giá rét
Chị tôi quay trở về
Gầy nhom và tái mét
Xanh xao như lá tre

Mẹ chạy thầy, chạy thuốc
Lo chăm sóc ngày đêm
Nào Đông y, Tây dược
Chị dần dần khỏe lên

Cán bộ đoàn mon men
Rủ rê chị về đội
Làm chiến sĩ giao liên
Mẹ tôi quyết phản đối

Thế là bị trù dập
Chẳng yêu nước, thương nòi
Bị nghi ngờ, rình rập
Đành tha hương xứ người!

Năm mươi năm trôi qua
Nhanh như là giấc mộng
Nhắc chuyện xưa cười xòa:
“Cũng may là còn sống!”

Quê Tôi

(Tặng Quảng Ngãi mến yêu.)

Quê tôi đó một làng duyên hải
Bờ cát dài nối tiếp bãi dương xanh
Ngoài khơi xa là biển rộng mênh mông
Từng đoàn thuyền sớm chiều lướt sóng

Dân quê tôi vốn yêu đời lao động
Cánh tay trần vật lộn với phong ba

Vòng ngực căng như một mảnh buồm già
Lộng gió lớn từ ngàn xa thổi lại

Đã từ lâu sống nhờ vào bờ bãi
Nên dân làng tha thiết mến quê hương
Nhưng giặc Tàu gây tang tóc, đau thương
Sóng thần thức đưa người thân biệt xứ

Giải khăn sô quần quanh đầu thiếu phụ
Trẻ nhà ai thơ thẩn trước mộ cha
Tắm thân gầy vàng vọt, tuyết sương pha
Đời đã mất những tháng ngày vui cũ

Hàng dương biếc như gọi buồn, ủ rũ
Những con thuyền quần quai giữa trùng khơi
Những tâm hồn uất nghẹn lệ tuôn rơi !
Đảo đã mất và máu người đã đổ

Dân tôi đó nơi miền Trung nghèo khổ
Vẫn ngày đêm giữ biển rất can trường
Trước gió lộng trùng trùng con sóng vỗ
Lớp hy sinh, lớp khác lại lên đường !

Tháng 3 2017

Quê Em Miền Tây Bắc

Thương quê em chốn đèo heo hút gió
Mái lá thưa không che nổi sao trời
Đêm thức giấc nai lặc bầy tác gọi
Nghe nao lòng như điệp khúc à ơi!

Thương em bé ngủ vùi trên lưng mẹ
Giữa trưa hè nắng đỏ lửa trên nương
Nơi dốc núi kìa dăm ba đứa trẻ
Mặt buồn xo đi chân đất đến trường

Thương quê em mùa về giăng nước lũ
Đường hóa sông thành phố trắng mưa rừng
Những em bé vùng cao càng lam lũ
Mắt mẹ già những giọt lệ rung rung!

Thương quê em những đoàn tàu rất vội
Chở tài nguyên đem bán tháo nước người
Từng mét gỗ, từng xe gòng mỏ quặng
Còn thơm nồng những giọt máu đỏ tươi!

Thương quê em những tượng đài, dinh thự
Mọc hiên ngang trước đói khổ bần hàn
Những « dấu ấn » của một thời lịch sử
Rồi sẽ thành bia mệnh của thế nhân!

Bạn Cũ

Bạn cũ quen nhau lúc ấu thơ
Vẫn còn thân thiết mãi bây giờ
Cho dù cuộc sống nhiều thay đổi
Vẫn gọi tao mày như thuở xưa

Có đứa làm quan ở tỉnh nhà
Không giàu nhưng chẳng kém người ta
Cũng xe hơi Nhật, nhà mặt phố
Cũng uống sâm banh, hút xì-gà

Có đứa lên đên giữa biển trời
Quen mùi nước mặn, nắng trùng khơi
Sóng to gió lớn không nao núng
Dù có gian nguy vẫn mỉm cười

Có đứa khôn ngoan giỏi bán buôn
(Hắn là không phải kẻ gian thương!)
Đầu tư, tiếp thị theo thời thế
Đại biểu doanh nhân của phố phường.

Có đưa làm nông nổi nghiệp nhà
Điền viên vui thú, lánh phồn hoa
Chồng cày vợ cấy đời êm ấm
Hạnh phúc xuân xanh mãi đến già

Có đưa thành danh đỗ giáo sư
Nghiêm trang, đỉnh đạc vẫn khiêm từ
Học trò yêu quý, người thân trọng
Chẳng thềm cầu cạnh chút danh hư

Riêng mình một kiếp vẫn lông bông
Sắt chẳng thành kim, cải đã ngồng
Thắm thoát tóc xanh đà bạc trắng
Xứ người đời cứ mãi tay không!

July 22, 2018

Bạn Cũ 2

Hôm nay vừa nhận được cuộc gọi
Của thằng bạn cũ nơi quê nhà
Cầm máy, a lô, nghe hấn nói:
“Có rảnh về đây họp lớp nha”

Ba tám năm rồi đi biệt xứ
Chẳng hề gặp lại bạn bè xưa
Nhưng giọng của hấn in như cũ
Lè phè kể lể chuyện cù cưa

Cô giáo tên Liên, mày còn nhớ?
Vừa rồi bọn tớ mới vào thăm
Mỏ ung, sức khỏe còn chưa đỡ
Nhận diện, điểm danh chẳng hề nhầm

Con Ái hoa khôi xưa của lớp
Tụi mình cãi vả biết bao phen
Bốn con mà vẫn hoài xinh đẹp
Anh chồng nát rượu khổ vì ghen

Thằng Toàn, thằng Đạt hiền như bột
Ra trường đi lính Cam-pu-chia
Kể từ ngày ấy không tin tức
Tàn cuộc chiến chinh cũng chẳng về!

Nhiều đứa bạn xưa giờ đã khác
Có quyền, có chức đã nên ông
Ăn to nói lớn khi họp mặt
Cũng đã xảy ra chuyện bất đồng

Mây nhớ năm nay về họp lớp
Trường mình kỷ niệm sáu hai (62) năm
Hàn huyện chuyện cũ cho thỏa sức
Mặc kệ đời ta có nổi, trầm

Ừ nhỉ! Thời gian như nước chảy
Có chờ có đợi một ai đâu
Đã từng ném đủ mùi thất bại
Bạn cũ trường xưa vẫn ngọt ngào!

Con Sẽ Về

Tám năm đặng đặng xa quê Mẹ
Nỗi nhớ trong con lớn mỗi ngày
Tám năm Mẹ hắt khô dòng lệ
Tóc đã như màu mây trắng bay

Ngày đi trót hẹn năm năm nữa
Con sẽ quay về, mẹ chớ lo
Dấu khắc trong tim lời đã hứa
Mà con thuyền nhỏ vẫn xa bờ

Những chiều đất khách lòng tê buốt
Nhớ chôn quê xưa, bóng Mẹ già
Đứa con lưu lạc chưa về được
Thương mẹ trông chờ trong xót xa

Tám năm, nay Mẹ tuổi đã cao
Nắng mưa ai biết được khi nào
Bao giờ về lại nơi thềm cũ
Nghe tiếng mẹ cười thỏa ước ao

August 9, 2018

Bụi Duối Sau Vườn

(Kính tặng Mẹ hiền nhân mùa Vu lan 2018.)

Bụi duối cao, dày nhất của thôn
(Có từ cái thuở chữa sinh con)
Là nơi chứng kiến lời hò hẹn
Tình của Mẹ Cha ước nguyện tròn

Màu lá biếc xanh tưởng vĩnh hằng
Đâu ngờ giông tố cuốn trôi phăng
Chiến tranh ly tán còn chi nữa
Cây đổ, người đi cảnh bể bàng

Mẹ đã càn lao suốt cuộc đời
Nuôi đàn con đại sớm mồ côi
Vườn xưa bụi duối đâm chồi biếc
Mạnh mẽ vươn lên một khoảnh trời

Những sớm tinh mơ nhuộm nắng hồng
Bé cho con hái quả vàng ong
Bao mùa trái ngọt con mơ ước
Là bấy già nua Mẹ chắt chồng

Xứ người mãi nhớ chuyện ngày thơ
(Kỷ niệm nào ai dễ xóa mờ)
Mong mỗi ngày nao về gặp Mẹ
Dâng Người chum duối chín vàng mơ!

Độc Tin Quê Nhà

Mỗi sáng vào trang Facebook
Độc tin đất nước, quê nhà
Miền Trung hôm nay lũ lụt
Miền Bắc bão tố hôm qua

Tre em đu dây đi học
Băng rừng, lội suối mỗi ngày
Ghế bàn hư hao, đồ nát
Mùa về lạnh buốt heo may.

Bệnh viện người người chen chúc
Ôm đau không có giường nằm
Tượng đài nghìn tỉ cứ đúc
Nhà hát nghìn tỉ muốn làm

Sinh viên bây giờ được phép
Bán dâm không quá bốn lần
Cô giáo dịu dàng, xinh đẹp
Phải hầu rượu cho đại quan

Ung thư lan tràn khắp chốn
Tai ương lơ lửng mỗi nhà
Thương cho dân mình hèn mọn
Hòa bình sống cảnh can qua!

Thư Viết Cho Con

Bài thơ bố viết vội đêm nay
Trong lúc non sông máu lệ đầy
Tổ quốc lâm nguy từ bốn hướng
Bạn thù lẫn lộn, trắng đen thay!

Mai sau con hãy nhớ nghe con
Người Việt Nam còn nước Việt còn
Suốt bốn ngàn năm dài lịch sử
Tổ tiên quyết chí giữ giang sơn

Nhưng đến hôm nay Quốc hội bàn
Xẻo từng mảnh đất của Tiên nhân
Bán cho Tàu cộng không thương tiếc
Mặc kệ khắp nơi oán hận tràn

Thông thiết người dân thỉnh nguyện cầu
Trẻ già trai gái nắm tay nhau
Hô vang khẩu hiệu: “Dân phản đối”
Lập Đặc khu bán nước cho Tàu

Biển Đông Tàu cộng đã chiếm rồi
Trường, Hoàng Sa chúng đặt thủy lôi
Cắm thuyền ngư phủ ta lại vắng
Và giăng tên lửa chắn bầu trời

Thư viết cho con đã quá dài
Vẫn lo nơm nớp chuyện ngày mai
Những ông nghị gật mà bấm nút
Là đất nước mình thêm ách tai

Xin lỗi các con bố kém tài
Cho nên thời cuộc chẳng thể xoay
Bao giờ khôn lớn cần ghi nhớ
Trăm triệu dân Nam mắc nạn này

London, June 6, 2018

Thư Cuối Năm

Cuối năm lên Facebook
Đọc lá thư quê nhà
Giật mình em thảng thốt
Tưởng đọc truyện yêu ma

Thật tình em chẳng hiểu
Ở đất nước thiên đường
Mọi thứ không hề thiếu
Mà lại thiếu tình thương!

Cô giáo hút ma túy
Công an giết dân lành
Sinh viên được làm đi
Xe cán bừa rau xanh

Bà mẹ tuổi bảy chục
Bị con đuổi ra đường
Học sinh bị làm nhục
Thầy giáo vẫn dương dương

Những người đi du lịch
(Hẳn là kẻ có tiền?)
Sang Đài Loan lại trốn
Chẳng về xứ thần tiên

Báo chí đua nhau chửi
Bọn họ tham sữa bơ
Em cũng còn lương lự
Chắc họ khoái tự do?

Có những đảng viên gộc
Cũng bỏ đi khơi khơi
N như ông Võ Kim Cự
Cũng sang đất tuyết rồi

Đất lành chim mới đậu
Bạo quyền người lánh xa
Nên nạn di dân lậu
Mới bùng phát thôi mà!

Em cũng kẻ mất nước
Hơn ba chục năm rồi
Là những người thua cuộc
Nên góc bể, phương trời!

December 27, 2018

Về Thăm Trường Cũ

Trở về thăm trường cũ
Sau mười năm cách xa
Bồi hồi vui tái ngộ
Như đứa con về nhà

Cổng trường xưa rộng mở
Đón bàn chân thân quen
Bông phượng xưa rơi đỏ
Không đành lòng dẫm lên

Lớp học giờ đã khác
Toàn những gương mặt xinh
Cô giáo còn trẻ lắm
Dường như lứa tuổi mình?

Bạn bè nay lưu lạc
Thầy cô cũ đâu rồi?
Bỗng dưng buồn man mác
Thương một thời xa xôi

Nhớ Huyền Trân

Qua miền đất Huế, nhớ Huyền Trân
Nước non nở lụy đến hồng nhan
Hai châu Ô, Lý vương ngàn dặm
Một gái Huyền Trân sắc vẹn toàn.

Vì nước quên đi chuyện riêng mình
Giữ yên bờ cõi khỏi đao binh
Giai nhân nào kém chi danh tướng
Bất chiến mà thành, mới đáng kinh!

Từ đó, Huế ta đẹp vạn lần
Sông Hương suối tóc của Huyền Trân
Ngự bình nét ngực nàng sương phụ
Mây liễu xanh rờn ngọn Ải vân.

Thương nhớ người ơi, ngập cõi lòng
Ai xa xứ Huế có buồn không?
Xuôi dòng Nam tiến còn ai nữa?
Mở nước non nhà đến Cửu long!

2015

Ngày Xưa Đi Học

Làng quê tôi nằm bên bờ Đông Hải
Màu nước xanh tiếp giáp với chân trời
Con sông Thoa lượn lờ bao bọc lại
Mùa lũ về như còn cát chơi vơi

Lũ chúng tôi nhà nghèo năm bảy đứa
Sớm kết thân vì cùng học một trường
Thời bao cấp sẵn thay cơm từng bữa
Nhưng mộng lòng đầy ắp chuyện văn chương

Nhớ biết bao những tháng ngày Trung học
Trường huyện xa cuộc bộ mấy giờ liền
Lũ con gái mỗi chân hay vờ khóc
Để nhiều chàng xoắn xuýt đến động viên

Mùa mưa tới phải tìm nhà ở trọ
Năm ba thằng một nhóm sống lưu vong
Rửa chén bát là cực hình gây gổ
Giận và thương cứ giằng xé nơi lòng

Đêm không ngủ tập làm thơ luyện ái
Nghe mưa rơi thánh thót ngỡ ai đàn
Gió bắc lạnh thổi qua buồn tê tái
Chưa thất tình đã vờ vệt thở than

Rồi khôn lớn mỗi người đi một ngả
Kẻ chân trời, người góc bể mưu sinh
Ngày gặp lại vui mừng khôn xiết tả
Kể chuyện xưa nhắc mãi những ân tình

Ngày Xưa Đi Học 2

Mùa thu đến ta bồi hồi tưởng nhớ
Tiếng keng trường nguyệt ngã tháng xưa
Con đi học không tiền mua sách vở
Mẹ bán từng thúng gạo lấy tiền đưa

Những bài học chưa bao giờ thối mất
Lấy thân mình lấp miệng lỗ châu mai
Làm được sống xông vào đồn lũy giặc
Cướp súng thù chỉ bằng lọ dầu chai?

Những bài giảng về tương lai, xã hội
Thế giới đại đồng, tổ quốc bao la
Lột thân xác để làm con người mới
Yêu nước mình phải yêu cả nước Nga!

Đổng chữ nghĩa nhà trường cách mạng
Học thuộc thôi cũng vất vả, nhọc nhằn
Là trò ngoan phải yêu đoàn, yêu đảng
Sống bình thường sao quá đổi khó khăn!

Nhớ Dòng Sông Thoa

Con Sông Thoa không dài, không rộng
Nước trong xanh soi bóng tre, dừa
Cũng êm ả ngày hè thơ mộng
Cũng dữ dằn lũ lụt tháng mưa

Sông chuyên chở phù sa bồi đắp
Cho quê tôi trù phú, ấm no
Những nương rẫy sản ngô thẳng tắp
Ruộng đồng xanh thấp thoáng cánh cò

Lũ chúng tôi chơi đùa tắm mát
Thương dòng sông bé nhỏ quê nhà
Có con đò sớm chiều đưa khách
Nhớ thật nhiều mỗi lúc đi xa

Dân quê tôi cần cù, chịu khó
Đã mưu sinh sông nước bao đời
Sang tỉnh mơ vùng chài, đơm đó
Nửa đêm còn lấp lánh đèn soi

Ai đã đến một lần đều biết
Sông Thoa là nguồn lợi ốc don
Những cua xanh, tôm càng, cá diếc
Những hén kình, dăn dất... tuyệt ngon!

Nay đọc báo giật mình kinh hãi
Dòng sông Thoa ô nhiễm lâu rồi!
Kỷ niệm xưa trùng trùng nhớ lại
Thương sông quê đã lấm bụi đời!

Nhớ Thăng Long

Nhớ Thăng Long nơi rồng thần vùng vẫy
Đất hùng thiêng Lý Thái Tổ định đô
Nước Đại Việt đã tự cường từ đây
Truyền cháu con cùng giữ vững cơ đồ

Nhớ Thăng Long với Huyền Trân công chúa
Vâng lời cha tiến vào đất Đồ Bàn
Dem hạnh phúc của một đời con gái
Đề đổi về từng tấc đất giang san

Nhớ Thăng Long làm giặc Minh khiếp sợ
Gã Vương Thông phải thỉnh tội, cầu hòa
Bình Ngô Cáo trời Nam thêm rạng rỡ
Lại một lần ta hát khải hoàn ca

Nhớ Thăng Long chúa Nguyễn Hoàng từ biệt
Vác gươm thiêng mở nước phía trời nam
Theo dấu chân, từng lớp người anh kiệt
Phá hoang sơn, diệt thú dữ dựng làng

Nhớ Thăng Long, vua Quang Trung Nguyễn
Huệ

Hỏa tốc hành quân khói súng nhuộm báo
Mùng Năm Tết đánh tan Tôn Sĩ Nghị
Chiến thắng còn vang dội đến ngàn sau

Ôi, nhớ lắm hồn Thăng Long, Đại Việt
Hơn ngàn năm chung đúc giống Tiên Rồng
Dẫu xa xôi vẫn thâm yêu tha thiết
Hẹn một ngày về lại đất Thăng Long

Nhớ Quê

Ai về đất mẹ Việt nam
Cho ta theo với ghé thăm ruộng đồng
Chiều rơi trên biển mênh mông
Nắng xiên mái lá, trăng lồng khóm tre

Xa xôi cách trở sơn khê
vẫn còn mang nặng lời thề sát son
Dù cho mưa gió bão giông
Tình riêng riêng một tấm lòng nhớ quê

Thư Trả Lời Em

Em hỏi vì sao anh chỉ viết
Toàn là chim, thú với thiên nhiên?
- Em ơi, tử cồ người xưa bảo :
Tình ái lâm ly quá lụy phiền.

Em hỏi vì sao vịnh anh hùng?
- Ông cha dựng nước rất kỳ công
Anh hằng ngưỡng mộ nên tha thiết
Tuấn kiệt, anh thư đổ máu hồng!

Em hỏi anh còn nhớ cố hương?
- Tình yêu đất Mẹ thật vô lường
Dầu cho chép cả ngàn trang giấy
Cũng khó tỏ bày nỗi nhớ thương.

Em hỏi anh còn nghĩ đến em?
- Bóng hình anh khắc ở trong tim
Dầu mai dâu bể mình đôi ngã
Anh vẫn suốt đời ‘anh của em’!

Canada, 14.11.2015

Lấy Chồng Xứ Lạ

Bỏ cả quê hương, bỏ mẹ già
Bỏ đàn em dại tuổi năm, ba
Lấy chồng xứ lạ than tâm gửi
Nnhư cánh bèo non lạc nước sa

Pháo nổ, rượu mừng tiễn bước đi
Làm dâu đất khách có vui gì?
Phút giây xa cách là muôn thuở
Day dứt trong lòng hận biệt ly

Mất biếc lẻ loi đắm lệ tràn
Bôn ba một kiếp số hồng nhan
Đường xuôi nẻo ngược sầu trăm ngả
Cánh én phiêu lưu lạc cuối ngàn

Nghĩ đến ngày mai thật hãi hùng
Không yêu mà phải sống đời chung
Chia chẵn, sẽ gởi ai chồng vợ?
Lửa đốt, hương xông vẫn lạnh lòng

Hỏi người có thấu nỗi lòng em
Tả tơi chiếc lá rụng bên thềm
Còn mơ hơi ấm bàn tay ấy
Giữ chặt như tình khắc giữa tim

Nếu Em Hỏi

Nếu em hỏi anh thương ai nhiều nhất
Xin trả lời là em bé Việt Nam
Tuổi thơ dại mà khổ đau chồng chất
Sợ hãi hùng vì lắm kẻ ấu dâm !

Nếu em hỏi bài ca nào anh thích
Xin trả lời : « Tôi yêu tiếng nước tôi »
Những điệu lý, những lời ru, khúc hát
Rất ngọt ngào nghe từ thuở nằm nôi.

Nếu em hỏi anh yêu nơi nào nhất?
Xin trả lời rằng Tổ quốc Việt Nam
Đất dẫu còn nhưng nước thì đã mất
Lũ ung điều đang xé rách trời Nam

Ôi, Tổ quốc bốn ngàn năm gấm vóc
Bỗng điêu tàn trước thảm họa Bắc phương
Đảo bị chiếm và biển xanh ngô độc
Bóng giặc Tàu đè nặng khắp quê hương

Những miền đất thấm máu hồng tiên tổ
Đang quặn đau đắm lệt dưới gót thù
Chim cá chết, người ăn nhảm độc tố
Di họa này có lẽ đến nghìn thu!

Nếu em hiểu dân nghèo đang đứng dậy
Hãy cùng nhau chung sức dựng cơ đồ
Đừng ngoảnh mặt, đừng ngu ngơ giận lầy
Khi biết rằng ta cần có tự do!

Chiến Mã Đáo Ô Giang

Yên cương bỏ lại sau lưng
Tìm về bến cũ trùng trùng nước mây
Mơ hoang đêm bước tháng ngày
Lẻ loi chiếc bóng hao gầy gió sương!
Nhớ xưa lắm liệt phi thường
Vào sinh ra tử sa trường sá chi!
Dẫu còn nét đẹp uy nghi
Buồn xưa lay lắt người về Ô giang.

2015

Đêm Giao Thừa

Đêm nay nhân loại đón giao thừa
Năm mới đang về đẹp ước mơ?
Trời rét, đan tay nhìn tuyết đổ
Mà ta còn nghĩ chuyện vu vơ

Tết ở xứ người thiếu bánh chưng
Không lân, không pháo, chẳng tung bưng
Đào hoa là nụ môi ai thắm
Lì xì lời chúc tụng yêu thương

Đêm nay, ai đó ở quê nhà
Chạnh lòng nghĩ đến chốn trời xa
Mong ước người về trong nhung nhớ
Đợi phút tương phùng dạ xót xa

Cái lạnh nơi lòng ai đếm đo
Màu đêm trừ tịch tối khôn dò
Ngày mai nắng dẫu hồng đôi má
Ai biết giờ này mắt lệ khô!

December 31, 2018

Hành Tha Hương

Những cuộc chia ly đầy ngán lệ
Những hồn thấp thỏm nỗi âu lo
Tâm can quặn thắt, lòng đau xé
Họ đã ra đi lúc gãy cò !

Cha đứng nghiêm trang chào lần cuối
Quân kỳ vấy máu bạn hùng binh
Nghe trong gió thoảng lời trăng trời
Vì nước sá gì chuyện tử sinh!

Mẹ đã bao lần luôn gượng dậy
Cổ nhìn vút mắt cuối trời xa
Tận cùng biển lớn mệnh mong ấy
Là chốn thương yêu – một mái nhà!

Em bỏ trường xưa rời sách vở
Làm chim mất tổ sống quê người
Tha hương mấy kẻ là không nhớ
Áo trắng, một thời mộng thắm tươi!

Chiều nay đọc lại dòng di cảo
Thấm nỗi hờn đau của núi sông
Nghĩ then vì miếng cơm mảnh áo
Mà ta đánh mất chí tang bồng!

Hành Tha Hương 2

(Ra Đi)

Sáu lăm năm trước ông bỏ xứ
Xuống tàu rời Bắc để vào Nam
Cũng bởi không ưa màu cờ đỏ
Búa liềm gieo rắc cảnh lầm than

Hai mốt năm sau cha vượt biển
Tìm chốn tự do để nấu thân
Nửa mảnh sơn hà bị cưỡng chiếm
Một cõi trời Nam cảnh tóc tang

Từ đó bao triệu người bỏ nước
Làm mồi cho cá mập biển khơi
Thú hoang, hải tặc rình từng bước
Họ vẫn ra đi để đòi đời!

Ba chín người hôm kia vừa chết
Trong thùng xe tải xứ sương mù
Độc hàng tin nhắn, lòng thương xót
Lỗi lầm là của các em ư?

Lúa tuổi đôi mươi hoa mới nở
Lòng đầy khát vọng ở tương lai
Quê hương, đâu dễ dàng chối bỏ
Sao để cho em mắc nạn này?

Bảy thập kỷ qua, bao thế hệ
Làm thân tâm gửi, sống lưu vong
Làm ma xứ lạ hồn đau xé
Ai kẻ ly hương chẳng chạnh lòng?

Lốp lốp người đi nối tiếp nhau
Mưu sinh khắp bốn biển năm châu
Tình yêu dải đất hình chữ S
Gọi mãi trong ta nỗi ghen ngào!

October 27, 2019

Chiều Đông Xứ Lạ

Có những chiều đông lạnh buốt hồn
Ngoài trời hoa tuyết đổ như tuôn
Vẳng nghe tâm sự ai ai đó
Dỗi mắt phong trần khách nhớ thương!

Những buổi chiều đông chợt nhớ nhà
Nhớ mùa gió Bắc hạt mưa sa
Em ngồi đan áo bên song cửa
Tóc xõa vai tròn mắt biếc xa!

Những buổi chiều đông vẫn đợi chờ
Dẫu rằng thiên hạ cứ thờ ơ
Ai về ta gửi tình xa xứ
Để chôn bụi trần mãi mãi thơ!

Canada, mùa đông 2013

Lá Thư Trần Tình

Em hỏi tôi, anh có còn là người Việt
Chảy trong tim dòng máu đỏ, da vàng
- Rất danh dự xin trả lời thân thiết
Anh là người con nước Việt làm than !

Em trách anh hay luận bàn vớ vẩn
Quên giống nòi theo đuổi bọn ngoại bang
- Anh đích thực không phải người cộng sản
Nhưng yêu quê hương, đất nước nồng nàn !

Em bảo anh chỉ nghe điều 'nghịch lý'
Không hiểu gì sức mạnh thuở chiến tranh
Cả đất nước đã anh hùng chống Mỹ
Nên ngày nay độc lập mới được giành.

- Không, em ạ! Hơn một phần tư thế kỷ
Máu dân mình đã nhuộm đỏ non sông
Không phải cho hoa bình, hay chân lý
Mà để cho cờ Đảng mãi thắm hồng!

Em bảo tôi, anh là tên phản động
Nên a dua với những kẻ lầm đường
- Nếu quả thật anh có gan để chống
Xin một lần được chết với quê hương!

Thơ và Cuộc Sống

thơ đâu chỉ những lời nồng cháy
hoặc ngọt ngào thi vị tình yêu
thơ của buổi suy tàn, lụn bại
cũng ó hoen lấm bụi ít nhiều

thơ đâu chỉ ngọt bùi cay đắng
đời lưu vong thơ cũng lằn than
với năm rộng ngày dài dằng dặc
thơ chưa quên khơi đồng tro tàn

thơ đâu chỉ “điều ru nước mắt”
là than hồng nhóm lửa ngày sau
thơ đâu chỉ hoa thơm, trái ngọt
là mũi tên, hòn đạn tuyến đầu!

April 21, 2018

Tự Tình Ngâm

(Viết cho mùa Vu-lan 2014.)

Gay gắt nắng, chiều hè oi ả
Vang lưng trời, tiếng quạ thê lương
Ngàn mây che khuất nẻo đường
Con mơ quê cũ lòng thương mẹ già.

Thân gầy guộc bốn ba mưa nắng
Con xa nhà quạnh vắng trước sau
Tình thương mẫu tử dạt dào
Nhớ con mẹ khóc biết bao nhiêu lần!

Con tự biết tâm thân hư đốn
Công chưa thành vận khốn chưa thông
Bao năm đèn sách đèn bông
Chữ thầy trả lại uổng công đã tròng!

May mắn chữa lành đôi lạc bước
Không đua đòi bắt chước người ta
Vẫn còn giữ lấy nếp nhà
Kính trên nhường dưới thuận hòa thảo ngay

Mẹ vẫn nhắc: đêm ngày mong ngóng
Cho đời con mau chóng có đôi.
Bóng hồng khuất ở chân trời
Biết bao giờ mới theo lời mẹ khuyên.

Đời lãng tử như thuyền biệt xứ
Mãi lênh đênh cô lữ xót thân
Bến yêu đâu biết mà lần
Chờ cho duyên số xoay vần tính sau!

Nhân rảnh rồi đôi câu kể lể
Bạn gần xa chớ nệ dở hay
Tự tình một khúc ngâm này
Lan man tâm sự giải bày mua vui...

Lục Bát Vu Lan

Biển nào mà chẳng sóng đầu
Mẹ cha nào chẳng bạc đầu vì con?
Sông kia nước chảy từ nguồn
Con nên khôn lớn nhờ ơn sinh thành.
Dẫu rằng phú quý hiển vinh
Làm con chớ phụ ân tình mẹ cha.
Sớm thăm tối viếng hiếu hòa
Thờ cha kính mẹ mới là đạo con.

Vu Lan 2016

Sẽ Có Một Ngày

Sẽ có một ngày ta gặp em
Trao nhành hoa thắm tận tay mềm
Nhìn vào đôi mắt trong veo ấy
Và cảm nơi lòng nổi âm êm

Sẽ có một ngày hết cách ngăn
Người Nam kẻ Bắc chẳng chia phân
Đem tình thương mến thay thù oán
Nhân nghĩa là đây thắng bạo tàn

Rồi có một ngày tỉnh giấc mê
Người trong bốn biển sẽ quay về
Dựng xây nước Việt rừ tan vỡ
Hàn gấm đau thương cũng bộn bề!

Em chớ bàng quan chỉ đứng nhìn
Khi đời còn đó một niềm tin
Ngày mai xán lạn là hy vọng
Thì hãy nâng niu hãy giữ gìn!

Sẽ có một ngày ta gặp nhau
Tương lai gầy dựng lại từ đầu
Đừng buồn tượng đất thành tro bụi
Vàng thật sợ gì lửa đỏ đâu!

Anh Về Với Biển

Anh sẽ về khi biển của ta
Không còn bóng dáng Formosa
Những thuyền ngư phủ buồm căng gió
Tiếng hát trẻ thơ rộn mọi nhà

Anh sẽ về khi nắng đổi màu
Quê nghèo hết những tháng ngày đau
Biển xanh sống lại nhiều tôm cá
Đời sống ngư dân được mạnh giàu.

Anh sẽ về nghe lại biển ru
Lời ca âu yếm thưở xa mù
Lời ca thương nhớ chiều hiu quạnh
Từ những tháng ngày xưa rất xưa !

Anh sẽ về với biển dấu yêu
Nằm trên bãi cát ngắm mây chiều
Mơ màng tiếng sóng trùng dương vỗ
Biển mặn mà lòng mãi mãi yêu!

July 3, 2016

Chiều Thu Đất Khách

Trời viễn xứ tàn thu rồi em ạ
Gam màu xanh nay vàng úa pha hồng
Cây gầy guộc phô cành trơ không lá
Bên góc vườn khóm cúc chẳng còn bông

Chiều phố thị bóng người đi hấp tấp
Nặng lo âu cơm áo cuộc hồng trần
Đời lam lũ những chuỗi ngày tất bật
Biết bao giờ được dừng bước nghỉ chân?

Nơi xứ lạ nhớ sao mùi hoa sữa
Tình quê hương chưa giảm sút nơi lòng
Lũ chim chóc xuôi nam tìm đôi lứa
Tiếng gọi bầy khải khối nỗi trông mong

Em quê nhà bây giờ đang may áo
Gửi người xa cho kịp chớm đông này
Dệt thương nhớ thành đường kim mũi chỉ
Amh mặc vào còn hơi ấm bàn tay.

October 18, 2018

Xuân Tha Hương

Xuân về xứ lạ ôi chao lạnh!
Em ở quê nhà có ấm không?
Nắng có nồng nàh hôn mái tóc
Hoa xuân ghen với má em hồng?

Nơi đây Tết đến không hoa trái
Thiếu cả lộc non lẫn tiếng cười
Khúc nhạc xuân hồng vang vọng mãi
Cho lòng viễn khách nhớ khôn nguoi

Nâng chén tiễn đưa năm tháng cũ
Ngậm ngùi tiếc nuối mộng ngày qua
Nửa đêm trừng mắt... buồn, không ngủ
Nhớ đưa em thơ, nhớ mẹ già!

Chẳng biết khi nào anh trở lại?
Quê hương một thuở đẹp như mơ
Mùa xuân áo thắm em đi hội
Anh đứng băng khuâng trước cổng chờ...

Giao thừa tuyết đổ thay hoa pháo
Thêm một mùa xuân chốn viễn phương
Ao ước ngày mai thôi gió bão
Anh về nói lại chuỗi yêu đương!

London, February 05, 2017

Uống Rượu

Còn phút giây này ta với bạn
Uống đi cho thỏa mộng bình sinh
Nào phải sa trường quân mạc tiểu
Tì bà chưa giục kẻ đăng trình!

Hãy uống cho vui nỗi đoạn trường
Của đời những kẻ mất quê hương
Uống cho cơn khát người sau trước
Cho những hồn hoang lạc nẻo đường

Anh này thuở trước là lính thú
Tay ôm súng thép ngõ ôm đàn
Bác kiia ngày đó là danh tướng
Tiêu đời cũng bởi cái hồng nhan

Cạn chén gổ bòn ai bỗng hát
“Nam nhi vô tửu...” chẳng anh hùng
Thị thành mà tướng Lương Sơn Bạc
Cả bọn không nhà, nước chẳng dung!

Kẻ khóc người cười tiệc cũng tan
Chỉ còn sương khói với mây ngàn
Bạn về chốn ấy miền cô tịch
Ta ở nơi này cõi dối gian!

Tháng 9 2017

Giáng Sinh

Những đợt tuyết bay trắng xóa trời
Những bài ca thánh vút lên khơi
Hoa giăng, đèn thấp muôn màu sắc
Đón Chúa minh linh giáng xuống đời

Phố phường nhộn nhịp những âm thanh
Kẻ bán người mua chúc phước lành:
“Merry Christmas, Merry Christmas!”
Tình người biên biếc lá thông xanh

Những đứa trẻ thơ đợi nhận quà
Trong mơ mong ước gặp Santa
Những con tuần lộc phi nước kiệu
Vang tiếng Hô...Hô...trước cửa nhà

Những đôi tuyết trắng bông nên thơ
Trai gái về đây chẳng hẹn hò
Thử sức đua tài trong giá rét
Má hồng tuổi trẻ đẹp như mơ

Quanh lò sưởi ấm tiếng cười vui
Cùng sẻ chia nhau những ngọt bùi
Cầu nguyện bình an cho khắp chốn
Trong tình thương mến Chua Ba Ngôi!

December 12, 2018

Khoảng Lặng

Có những lúc ta ngại tìm chân lý
đời mệnh mông, vạn thứ quá mơ hồ
cả thế giới không ai là tri kỷ
chuyện bao đồng chèn lẫn những vần thơ!

Có những lúc ta muốn hôn tất cả
gọi từng tên dù xa lạ, thân quen
giang tay rộng ôm cả cây và lá
muốn tình thương san sẻ thật công bằng.

Có những lúc hiểu ra nhiều tội lỗi
dù nguyện cầu, sám hối vẫn u mê
Tâm chưa ngộ, ai soi đường dẫn lối?
Niệm chưa thuần, nên còn lắm đam mê.

Ta vốn biết cuộc đời này hữu hạn
ngại ngừng chỉ nếu trót lỡ tiêu hoang
hãy cứ hận, cứ yêu và...cứ sống
mặc mai sau về Địa ngục, Thiên đàng!

March 17, 2016

Mỹ Ngư Nhân Cảm Thán

Hỡi ôi!
Nàng ngồi trên ghềnh đá
Đã bao nhiêu kiếp, đời
Mong gì nơi biển cả
Đợi gì ngàn trùng khơi?
Một tình yêu khờ dại
Từ thuở rất xa xôi
Trái tim nào hóa đá
Tình vẫn không đổi dời!
Ngàn năm gió vẫn thổi
Vạn năm mưa vẫn rơi
Ngọn lửa tình vẫn cháy
Trong đôi mắt lệ rơi!
Biển muôn đời song vỗ
Là tiếng gọi tình lang
Bọt tuôn trào vụn vỡ
Là những mảnh tim nàng.

Than ôi!
Mý nhân hề mỹ nhân
Bao giờ nàng tỉnh mộng
Quên cuộc tình dở dang
Để hòa vào nhịp sống
Giữa lòng người bao dung.

Tâm Trạng Đầu Xuân

Ngày Xuân
trước gương soi
ngỡ mình ba mươi thôi!
soi đi rồi soi lại
đã hơn nửa cuộc đời!

Ngày Xuân
uống chén rượu
vị nồng cay trên môi
uống cạn
rồi lại rót
tinh say...
một cuộc đời!

Ngày Xuân
Viết Facebook
mơ tưởng chuyện tương lai
viết xong rồi sửa lại
sửa...
càng sửa, càng sai!

Thơ Thơ

Trót lỡ dại nên quen mùi xướng họa
Không phun châu, không nhả ngọc như ai
Không hoa mỹ, không tả cảnh, xén lá...
Thơ nông dân chứ nào phải thiên tài

Chân thiện mỹ vốn không cần mưu tính
Rút ruột tằm đâu chấp nhất được thua
Lời mộc mạc nhưng cũng đầy bản lĩnh
Không ngã nghiêng như sậy ngã theo mùa

Đường thơ đạo cũng du dương nhã nhạc
Cũng ngọt ngào, tha thiết giống tình ca
Nhưng có lúc bỗng quay cuồng bão táp
Đời với thơ đâu mãi mãi thuận hòa

Đường thơ vẫn nặng lòng cùng trăng gió
Vẫn không màng khách giá áo túi cơm
Sẽ có lúc non cao duyên kỳ ngộ
Gặp bên đường rực rỡ đóa hoa thơm!

March 28, 2018

Về Thôi Em

Thôn xóm cũ bây giờ sao vắng vẻ
Nhiều chàng trai, cô gái bỏ quê đi
Thời đại văn minh, làm người thực tế
Thích xa hoa, ưa giả dối, cầu kỳ

Buổi chợ quê toàn cụ già mua bán
Bóng liêu xiêu, khắp khẽnh tấm thân gầy
Không áo hoa nên nặng màu u ám
Không tiếng cười dòn, để được vui lây

Nhớ làm sao dáng thon mềm con gái
Giữa đồng xanh đứng tác nước gàu đôi
Dưới nắng vàng đưa tay liềm gặt hái
Nón che nghiêng chị gánh lúa đâu rồi?

Hơn mười năm bốn ba nơi phố thị
Khói bụi đô thành hồn đã thôi trong
Đêm xứ lạ có bao giờ em nghĩ
Ngọn đèn kia như mắt mẹ chờ mong

Về thôi em, lúa ngoài đồng trĩu hạt
Ta cùng nhau chung tay gặt nhé em
Dẫu quê hương ngọn gió Lào bỏng rát
Bầu trời cao trắng kéo cánh diều lên.

Đêm Độc Âm

Đêm uống rượu thấy trời cao bổng thấp
Ánh tinh hà vạn đóm lửa ma trôi
Rừng cây lặng bóng quân thù rình rập
Mảnh trăng non như lưỡi mác sáng ngời

Đêm uống rượu tưởng mình là tráng sĩ
Mãi gươm thiêng đợi mình chúa cầu hiền
Thời tao loạn hẹn hò thêm nhứt chỉ
Lỗi ước thề thương phận gái thuyền duyên!

Đêm uống rượu tưởng mình là lính thú

Trần biên quan cho đất Mẹ yên bình
Lắm gian khổ nhưng lòng luôn thâm nhủ
Giữ sơn hà cần phải biết hy sinh.

Đêm uống rượu mà tâm tư thác đổ
Nước non này khói lửa bốn ngàn năm
Máu hóa thành sông, núi cao là mộ
Hồn cha ông vẫn thao thức thẳng trâm!

Đêm độc ẩm mình ta ngồi với gió
Rượu từng chung nốc cạn chẳng quên đời
Những thần tượng xưa nay đều sụp đổ
Tận đáy lòng còn một nỗi : đơn côi!

Huế

(Tặng một người bạn xứ Huế.)

Huế duyên dáng vẫn muôn đời êm ả
Xanh ngắt trời, và tím áo mộng mơ
Những bóng hồng nhẹ nhàng như chiếc lá

Đã khơi nguồn cho trăm vạn bài thơ

Đất Thần kinh như bông hoa diễm lệ
Giấu trong lòng những bí mật thâm cung
Và lẫm tằm đứng uy nghi, đường bệ
Vừa xa hoa, vừa đậm nét 0ai hùng

Cầu Tràng Tiền vẫn vươn mình kiêu hãnh
Nổi đôi bờ quá khứ với tương lai
Chợ Đông Ba nón bài thơ em bán
Một lần mua nhưng trọn kiếp nhớ hoài

Những cô gái họ Công Tăng, Tôn nữ
Dòng trâm anh, đài các của ngày xưa
Có bao giờ chạnh lòng thương quá khứ
Thuở huy hoàng đất nước hãy còn vua?

Huế lẫm mạn như người tình Vĩ Dạ
Huế ngọt ngào như điệu hát sông Hương
Chỉ đến Huế một lần mà ai đã
Suốt một đời cứ trộm nhớ, thầm thương

Cuối Tuần

cuối tuần, vợ dặn: “Anh vào bếp
cơm nước, chứ em về muộn nha!
cố gắng mà làm, ngoan nhé, sắp
đừng có thần thơ, rượu với trà!”

“ừ, chuyện nhỏ, anh làm chắc được
yên tâm lo việc của em đi
anh mà ‘xuất thủ’ là ăn chắc
mọi thứ tinh tươm lúc em về!”

em gửi nụ hôn vào trong gió
sau lời tạm biệt, cái vẫy tay
thế là đóng cổng, cài then ngõ
vào phòng thư thả lướt trên mây.

facebook bữa nay như ngày hội
nhiều cô diện áo đỏ, áo xanh
miệng cười toe toét khoe hình mới
thả trái tim hồng cũng lắm anh

lướt qua những trang bê-bê-xê (BBC)
vê-ô-a (VOA) rồi rờ-ép-i (RFI)
toàn những tin xấu đọc phát chán
tàu cộng ngược ngang tăng mỗi ngày

vừa định chuyển kênh xem đá banh

lũ bạn thân gọi, sang để nhậu
ra beer store quơ một case
lai rai bốn thằng ngồi tán gẫu.

nào chuyện cái lu, chuyện đốt lò
chuyện nào cũng lạ, cũng gay go
tiếng cười, tiếng cãi nghe rôm rả
thoáng chốc chừng như đã bốn giờ!

chúng bạn ra xe trở về nhà
nồi cơm quên cắm điện sinh hoa
thịt trong tủ lạnh còn đông cứng
bát đĩa trong sink chát một tòa!

kiểu này có nước gọi pizza
delivery thật gấp nha
dọn sẵn nụ cười xin lỗi vợ
để mong trời đất được an hòa!

Thứ bảy 27-7-2019

Về Thủ Đô Ottawa

Về Ottawa một ngày tháng bảy
Chiều thủ đô rất đổi yên bình
Người thủ đô hào hoa, thân ái
Cát lời chào kèm nụ cười xinh

Những hotel, lâu đài tráng lệ
Những tháp chuông vươn tít trời cao
Những công trình vài trăm năm lẻ
Nghiêng mình soi êm ả kênh đào

Dòng Ottawa hiền lành thiếu nữ
Cạnh bên Đồi Nghị Viện nghiêm trang
Chợ Byward chào mời song ngữ
Rất thân quen cũng rất ngỡ ngàng

Nơi công viên cỏ non xanh mướt
Kìa bóng hồng thả gót nhàn du
Chiếc váy cao chân dài óng nuột
Để bao chàng vớ vẩn tương tư

Đây chẳng phải thiên đường hạnh phúc
Vẫn còn kia những kẻ không nhà
Vẫn bưng chải mưu sinh từng phút
Nhưng người người an lạc âu ca!

Ottawa, 15-19 July 2019

Xin Nhận Nơi Đây Là Quê Hương

Ba sáu năm xưa đã vượt biển
Sống chết xem như chuyện giỡn chơi
Hai mươi tuổi chẵn còn khờ lắm
Chưa biết tình yêu lẫn sự đời

Một năm tị nạn trên hoang đảo
Hết Ku-ku rồi đến Ga-lang
Vừa học, vừa làm thầy bát nháo
May mà rời khỏi chốn đảo hoang!

Tiếng Pháp, tiếng Anh thuộc loại dốt
Hành trang chẳng có một đồng teng
Đến nơi đất tuyết tháng mười một
Cây cỏ xác xơ, cả núi phiên!

Chính phủ đưa về đất London
Một thành phố nhỏ toàn người dung!
Bạn bè, quyến thuộc không một mống
Vừa học, vừa làm kiếm chút lương

Đất lạnh lạ thay ấm tình người
Năm dài cây cũng trở hoa tươi
Thêm yêu mảnh đất đầy băng tuyết
Từ ấy đời ta rộn tiếng cười

Xin gọi là quê hương yêu dấu
Dẫu rằng chẳng cắt rốn chôn nhau
Xưa nay hễ đất lành chim đậu
Lạc nghiệp an thân vốn sở cầu!

Canada 1.7.2019

Quãng Đời Làm Lính

Mười tám tuổi ta giã từ trường lớp
Khoác ba lô làm nghĩa vụ đời trai
Chí những mong đáp đền ơn đất nước
Nào ngại chi núi lớn với sông dài

Ba tháng ở nơi quân trường Phù Cát
Biết buồn vui gian khổ cảnh xa nhà
Có những lúc nửa đêm còn chong mắt
Viết những dòng thơ lính gửi người xa.

Mãn khóa học được đưa về Gành Ráng
Biển Quy Nhơn lộng gió, nước trong xanh
Ngày giáp Tết chép bài thơ tâm trạng
“Những Ngọn Đèn Ve” bị thủ trưởng hành!

Vượt An Khê lên Pleiku phố núi
Chiều mù sương không má đỏ, môi hồng
Đoàn thương binh trở về từ chiến trận
Ánh mắt buồn, máu đỏ nhuộm màu bông!

Đêm đứng gác nơi bìa rừng giá rét
Luồng gió tanh hơi thở thú rình mồi
Trăng hạ tuần treo móc câu thần chết
Những ngọn cây chĩa nanh vuốt chọc trời!

Tiết tháng Chạp mưa rừng buồn hiu hắt
Chàng tân binh hồi hộp đợi người thân
Cô thôn nữ hóa nàng tiên là thật
Khi quanh ta là súng, đạn, thù hằn!

Mùa Xuân Nhớ Mẹ

Mỗi độ xuân về thêm nhớ thương
Xứ người lạnh lẽo thấp vù hương
Trông vời quê cũ lòng day dứt
Nhớ dáng mẹ gầy dạ xốn xang.

Đã mấy mươi xuân con vắng nhà
Thương vì đời mẹ mãi bôn ba
Nắng sương giục giã phai màu tóc
Chiếc bóng canh trường lệ cót xa!

Từ buổi biệt ly đếm tháng ngày
Mong về gặp mẹ phút nào khuây?
Trời cao, biển rộng chưa bì được
Tình mẹ cho con ở cõi này!

Tết ở phương xa kính mẹ hiền
Tuổi già vui khỏe, sống an nhiên
Cháu con thuận thảo về sum họp
Mãn phúc yên bình tuổi bách niên.

21/1/2020

Quê Hương Ngày Trở Lại

Chín năm trở lại thăm quê cũ
Nửa vòng trái đất soãi cánh chim
Buồn vui tao ngộ dang đầy ứ
Biết kể làm sao hết nỗi niềm
Quê hương đó một trời nắng hạ
Nóng như nung r ám cả mặt người
Ôi, rất quen mà sao rất lạ
Vành môi khô héo hắt nụ cười

Biển thôi xanh màu xanh ngọc bích
Nước đen sì cống rãnh hồ tôm
Một quá khứ hóa thành trầm tích
Bầy dã tràng se cát buồn hơn

Những con đường bê tông hun hút
Không cỏ xanh, xa lạ dị thường
Những hàng rào thép đan mắt lưới
Biển xóm làng thành cá tro xương

Mẹ già tuổi hạc đường đã lẫn
Nhìn đứa con xưa chẳng nhớ ra
Nước mắt vui mừng chừ đã cạn
Vì khóc đời con đã sắp lòa

Những người chị mái đầu bạc trắng
Thương em mình đất khách tha hương
Đã nếm trải bao điều cay đắng
Tim chai sần, mắt vẫn rung rung

Những đứa bạn xưa, tìm chẳng thấy
Kẻ chân trời, người góc bể mưu sinh
Ngôi trường cũ không còn nguyên vẹn
Dấu to đùng vẫn cứ buồn tênh

Ngày trở lại nhiều điều đã khác
Riêng yêu thương chẳng đổi thay gì
Vẫn thấm thiết vòng tay ôm chặt
Vẫn ngọt ngào lời mẹ từ bi

Quảng Ngãi ngày 4.5.2019
London ngày 4.6.2019

Lạm Phát Thơ

Việt Nam ra ngõ dựng “thi nhân”*
Mỗi năm đều mở hội một lần
Đem thơ “xuất khẩu” lên thượng giới
Xứ tiên thua hẳn chốn phàm trần

Mỗi ngày cố để một bài thơ
Lắm kẻ quên ăn, ngủ dật dờ
Chồng bút, vợ nghiên, con xướng họa
Thịnh Đường có lẽ cũng chào thua

Có những bạn thơ tụng ca nhau
Anh thì “tuyệt đỉnh”, anh đứng đầu
Lục bát, thất ngôn, tân hình thức...
Tha hồ nhả ngọc với phun châu

Có những diễn đàn đặc sệt thơ
Lừa tình những gái hầy còn tơ
Cho cười, cho mếu, cho đau khổ
Nhưng cấm ai đòi hỏi Tự do!

Có những bài thơ cứ y là
Những lời truyền giáo của đảng ta
Độc lập, ấm no nhờ ơn bác
Như cái loa phường mãi thét la

Có những bài thơ rất dị thường
Tình vay, ý mượn giả văn chương
Cũng in thành tập làm thi tuyển
Cho chẳng ai xem, vất xó tường

June 23, 2019

* Nhái theo câu: “Việt Nam ra ngõ gặp anh hùng”

Viếng Mộ Cha

*Thành kính tưởng niệm 48 năm Người Cha
kính yêu quá cố (27.5.1971 - 27.5.2019 al.)*

Một đời Người sống thật thà, lương thiện
Không a dua theo giậu đổ bìm leo
Lòng khoáng đãng mộng mên như biển
Gặp gian nan vẫn giữ vững tay chèo

Bởi chiến tranh nên xa quê, lìa xứ
Nay Nha Trang, mai về lại Sa Huỳnh
Không bỏ biển đầu biết rằng sinh tử
Đang chờ chờ mỗi giây phút mứu sinh

Một túp lều cất bên bờ cát lở
Sóng ầm ì đe dọa cuốn trôi phăng
Người vất vả tháng ngày lo chống đỡ
Khiêng từng hòn đá nặng chấn triều dâng

Ôi! Cứ tưởng có niềm tin sắt đá
Không Quốc gia, chẳng Cộng sản : an lành
Là thường dân trong cái thời giặc già
Rất dễ dàng súng đạn cướp đời xanh!

Khi cha mất con chưa tròn tám tuổi
Nước mắt rơi chua xót những đêm trường
Thời ly loạn tuổi thơ con chìm nổi
Cả bầu trời tang tóc cảnh thê lương

Kẻ bắn cha là một thằng lính ngự
Vừa non gan, vừa bắn loạn tâm thần
Giữa phiên gác bỗng giật mình, mất trí
Xả súng vào từng bóng dáng ngư dân!

Con nay đã thứ tha tên thủ phạm
Hạn thù xưa như bọt biển tan bờ
Dẫu mất cha cuộc đời con u ám
Nỗi đau này khắc đậm cả tuổi thơ

Trước mộ cha con thành tâm khấn vái
Cầu cho Người siêu thoát chốn Tiêu Dao
Chuyện ngày xưa ngậm ngùi con nhớ lại
Thắp nén hương trong thương tiếc, ghen
ngào.

Phổ Quang 6. 5. 2019
Canada 10.6.2019

Dã Tràng Thôi Se Cat

Ba mươi năm nay trở về đất mẹ
Nỗi vui mừng như sóng vỗ tràn tim
Mùi biển mặn, gió đồng chua, cát bỏng
Nao nao lòng một khúc hát ru em

Mái nhà xưa đã rêu phong mấy lớp
Dáng mẹ già như dấu hỏi thời gian
Đứa trẻ thơ mặt mày trông lem luốc
Nép bên bà thỉnh thoảng liếc nhìn ngang

Ngôi trường cũ giờ bê tông cốt thép
Đứng dừng đứng không một chút thân quen
Bạn bè xưa nay bỏ quê biên biệt
Nhiều cô thầy đã cách mặt quên tên

Chiếc loa phường ba mươi năm còn đó
Vẫn điệu ngoa, xoén xoét dối lừa dân
Nào ơn đảng, ơn bác Hồ, cách mạng
Dân u mê để cán bộ hưởng phần

Những bãi biển của một thời thơ mộng
Nước trong veo, đàn cá lội tung tăng
Nay ô nhiễm đã không còn sự sống
Bầy dã tràng thôi se cát đêm trăng

1/4/2020

Anh Bộ Đội và Món Quà Búp Bê

Anh vượt rừng, băng suối
Trèo đèo
Leo thác
Dẫm nát Trường sơn
Đường anh đi
Ngùn ngụt lửa căm hờn
Anh tiến vào Nam
“Giải phóng Sài Gòn”
Một nhiệm vụ vinh quang

Rồi hôm nay
Chiến trận đã lụi tàn
Anh hăm hở quay về đất Bắc
Anh náo nức báo tin mừng thắng giặc
Cho người vợ thương yêu đang ngóng đợi ở
quê nhà
Cho đứa con đầu lòng vừa biết gọi tiếng: “ba”

Từ chiến trường xa
Anh trở về

Ba lô nặng trĩu những món quà
Rất đơn sơ nhưng cũng rất đời thường
Cần thiết!

Lọ nước hoa nhãn hiệu 777

Thơm ngát ngây
Anh nhặt được từ góc phố me Tây
Sẽ đem về tặng vợ
Rõ oai!
Quà cho con
Là con búp bê xinh xắn
Tóc xoăn
Mang nhãn hiệu USA đế quốc
Nhưng dễ thương và sẽ là quà độc nhất
Vì quê anh chẳng có được bao giờ
Vì quê anh con trẻ vẫn hằng mơ!

Nhiều năm dài chinh chiến
“Xương trắng Trường sơn”
Để hôm nay hạnh phúc ngập trong hồn!

April 30, 2018

Bản Giao Hưởng Thủ Thiêm

Em có nghe chẳng tiếng nấc
Của người dân quận Thủ Thiêm
Hai mươi năm dài mất đất
Oan khiên tiếp nối oan khiên

Em có thấy chẳng cháu bé
Hai mươi năm chẳng cửa nhà
Cuộc đời dài dẫu mưa nắng
Lang thang trong bãi tha ma

Em có thấy chẳng thiên tự
Đã thành gạch vụn, xốt thay
Trụ trì, chúng không do dự
Hăm he bắt bớ tù đầy

Nhao nhao chúng đòi hí viện
Phục vụ ‘quý tộc, tinh hoa’
Ăn trơ ngời tróc thô thiên
Mặc dân tan cửa nát nhà

Chúng xây quảng trường to lớn
Gấm hoa phủ trên xác người
Guốc cao, váy đầm đủ đởn
Vỗ tay hoan hỉ chúng cười

Còn ai nghe lời trăng trối
Của bà cụ tuổi bảy mươi
Dặn con một lần sau cuối:
“Đất cha ông phải đi đòi!”

October 19, 2018

Bài Ca Người Biểu Tình

Hôm nay sáng Chủ Nhật
Ngày hội của toàn dân
Khắp từ Nam ra Bắc
Người xuống đường đông dần

Dòng người như nước chảy
Trên khắp mọi nẻo đường
Những công dân áo vải
Vì giống nòi quê hương

Họ nêu cao khẩu hiệu:
“Không bán đất cho Tàu”
Dù đói nghèo, túng thiếu
Phải giữ nước cho nhau!

Kìa em thơ bé bỏng
Kìa cụ già tóc sương
Công nhân và trí thức
Đều cùng nhau xuống đường

Họ tay không vũ khí
Chỉ có lòng can trường
Và tình yêu Tổ quốc
Đối diện với đao thương

Họ bị bắt, đánh đập
Như những kẻ tội đồ
Nhưng không bị khuất phục
Dù lực yếu thế cô

Này công an, cảnh sát
Đánh người quá dã man
Có bao giờ anh biết
Dân là người nuôi anh?

Này chính quyền các cấp
Sao hiếp đáp dân mình
Dám xem thường Hiến Pháp
Hành tội người biểu tình?

Dầu thịt rơi, máu đổ
Họ vẫn đi hiên ngang
Bạo quyền là kẻ sợ
Khi lòng dân kết đoàn

Người đi như nước chảy
Trên khắp mọi nẻo đường
Những công dân áo vải
Đi đòi lại quê hương

Chủ Nhật, ngày 10 tháng Sáu, 2018

Note:

Viết với niềm xúc động và nỗi đau lòng khôn tả khi thấy đồng bào trong nước đi biểu tình để giữ cho toàn vẹn lãnh thổ mà bị nhà cầm quyền cho cảnh sát đánh đập dã man.

Bồ Nhí

Anh là trai phóng đảng
Em là gái phồn hoa
Tình yêu đầy lãng mạn:
Em tuổi teen, anh già
Tình bắt đầu từ đâu
Không ai ngờ, ai biết
Đã ý hiệp tâm đầu
Yêu nhau cho đến chết
Anh quên đi vợ nhà
Em quên người yêu cũ
Hứa yêu anh thiết tha
Vì mười căn biệt thự!

Anh làm quan đầu tỉnh
Em có Mercedes
Hạnh phúc lên tột đỉnh
Kệ người đời thị phi
Hễ được làm bồ nhí
Của quan hay đại gia
Cũng như nàng Đát Kỷ
Gặp Trụ vương ấy mà!

Chính Trị Bình Dân

(Cảm hứng tác phẩm tp "Chính Trị Bình Dân" của nhà báo Phạm Đoan Trang.)

Chính trị là gì?
Ta không hề muốn biết
Chẳng tìm hiểu làm chi
Chẳng tha thiết luận bàn
Bạn cũng như tôi
Chỉ muốn sống an phận, yên đời
Nhưng hễ đã làm người
Với trách nhiệm công dân
Xin hãy nói với tấm lòng chân thật
Xin hãy nói lời cần nói nhất
Cho hôm nay
Cho mai sau
Cho lương tri (nếu như bạn chưa đánh mất!)
Cho tự do
Cho lẽ phải Con Người

Chính trị bình dân
Nên:

Cảm thông với ngàn vạn dân oan
Căm ghét những bất công, bạo ngược
Phê phán loài sâu dân, mọt nước

Khơi mầm nhân ái của cha ông.
Trở về nguồn dù nam bắc tây đông
Chính trị bình dân
Là tiếng nói bất đồng.

Khi:
Đất nước mình độc lập cũng như không
Chín mươi triệu đang cuối đầu nô lệ
Chín mươi triệu còng lưng đóng thuế
Cho tham quan xây biệt thự, lầu đài
Nợ nước ngoài
Con cháu gánh oằn vai!
Chính trị bình dân
Là cóm áo hôm nay
Là sữa trẻ thơ không trộn thêm mùi hóa chất
Là con đường làng có cỏ xanh cho em đi học
Là tia mắt mẹ cười vui trong bữa cơm chiều
Là ban mai bố không sợ tiếng loa kêu
Chính trị bình dân
Giản đơn
Gần gũi biết bao nhiêu!

April 27, 2018

Bởi Ấu Trĩ

Bởi ấu trĩ nên nhâm thù thành bạn
Trắng và đen không phân biệt rạch ròi
Gốc và ngọn đã không dò tường tận
Dem sơn hà treo lơ lửng đầu roi

Bởi ấu trĩ nên làm điều rồ dại
Bán linh hồn cho ngựa quý, sa tăng
Mê tín dị đoan lắm trò hủ bại
Giết lợn, đâm trâu man rợ kinh hoàng

Bởi ấu trĩ nên cuồng ngông, vọng tưởng
Biến thành rồng, thành hổ pháo thăng thiên
Giữa vũng lầy mệnh mông không định hướng
Để con thuyền tổ quốc sắp ngã nghiêng

Bởi ấu trĩ nên không cần tiến bộ
Bốn ngàn năm vẫn lèo đẽo theo Tàu
Ngậm đắng, nuốt cay vẫn chưa tỉnh ngộ
Di họa trùng trùng đến những đời sau!

February 21, 2019

Chiếc Guốc Thủ Thiêm

Người phụ nữ Thủ Thiêm
Làm Facebook dậy sóng
Những uất hận triền miên
Đã hóa thành hành động

Guốc chị mang dưới chân
Bay vèo như phi đạn
Bà Chủ tịch Hội đồng
Mặt mày như tro xám!

Chiếc guốc nhỏ xinh xinh
Bỗng làm nên lịch sử
Là lòng dân bất bình
Bắn vào loài quỷ dữ

Chỉ là một chiếc guốc
Chỉ là một đường bay
Nhưng cả bấy nhơ nhuốc
Chẳng rửa sạch nhục này!

Tôi Đã Thấy

Tôi đã thấy đoàn người khốn khổ
Trùng mắt nhìn hòng súng, dùi cui
Để bảo vệ ngọn rau, tất đất
Dù nguy nan vẫn quyết không lùi

Tôi đã thấy những người phụ nữ
Trước đòn thù mà vẫn hiên ngang
Không khóc lóc, van xin tha thứ
Dầu quanh mình sài, báo, hổ, lang...

Tôi đã thấy những ngươ trai trẻ
Đồng dục hô Dân chủ muôn năm
Gã quan tòa bỗng thành nhỏ bé
Trước những người tù của lương tâm

Tôi đã thấy những ông mãnh tướng
Miệng thét la lúc có quyền uy
Khi thất thế khóc không biết ngượng
Ngao ngán cho bộ mặt trây lỳ

Tôi đã thấy bao điều trái ngược
Xung quanh mình những chuyện dở, hay
Tấn trò đời nay vinh mai nhục
Thân phận người ngọn cỏ gió bay!

Lòng Yêu Nước

“Giặc đến nhà đàn bà cũng đánh”*
Yêu nước đâu chỉ nói bằng mồm
Trung cộng lộng hành bãi Tư Chính
Quan lớn mãi bàn chuyện cái lon!

Bà Chủ tịch đi châu phương Bắc
Miệng cười hơn hờ nắm tay vua
Dân Nam đều biết nó là giặc
Chỉ bọn bắt lương mới nịnh, hùa

Ngài Tổng-Chủ đăng đàn rao giảng
Cầm thần dân bày tỏ nhiệt tình
Hễ chống Tàu nghĩa là chống đảng
Chớ tham gia, tổ chức biểu tình!

Phát cò đỏ cho dân đánh cá
Và hô hào bám lấy Biển Đông
Nhất định thắng! – không cần đánh trả
Dù giặc kia súng thép, đạn đồng!

Lòng yêu nước của dân tộc Việt
Đã bị ai bóp méo, bẻ cong
Ghép tội kẻ tâm đầy nhiệt huyết
Là lưu manh, phản động a tòng!

Hồn tiên tổ quặn đau, rên siết
Khi giống nòi cam phận cúi đầu
Chẳng có kẻ can trường, dũng liệt
Giang sơn này còn được bao lâu?

July 25, 2019

* Thành ngữ

Chuyện Đất Nước Mình

Đất nước mình quả thật thế đó anh
Bốn ngàn năm đã vô cùng oanh liệt
Bốn ngàn năm chẳng thiếu gì anh thư, hào kiệt
Nhưng hôm nay sao bỗng hóa đờn hèn ?
Sao hôm nay khiếp sợ bọn xâm lăng
Để biển, đảo rơi vào tay giặc Bắc
Trước dân lành anh hùm beo hực hực
Trước ngoại thù anh khép nép, van lơn
Ôi ! còn đâu cái ‘Dáng đứng Việt Nam’
Khi đã ngã trên đường băng...Bắc thuộc !
Khi cam tâm làm một kẻ tham tiền bán nước

Quá rõ ràng đất nước sẽ về đâu!

Em vẫn biết từ ngàn xưa cho đến ngàn sau
Quan tham nhũng không thể nào trừ bỏ
Nhưng sao mãi cứ trơ trơ mắt ngó
Những đồng tiền khôn khổ của nhân dân
Cứ tuồn về chất đồng ở nhà quan

Rồi bịt miệng ai to gan dám nói!
Anh khôn ngoan xin cho em được hỏi
Sao dân mình mãi đói khổ thế anh?
Bảy mươi năm đất nước đã đấu tranh
Mà hạnh phúc, tự do sao chẳng thấy?
Mà dân oan mỗi ngày càng đông vậy?
Tình cảnh này, nông nổi đó bởi vì đâu?
Thơ đã dài, em xin hẹn lần sau
Vì đất nước về đâu anh đã rõ !!

May 5, 2016

* Thư trả lời một bạn trên Facebook

Chúng Nó Là Phản Động

Chúng nó là phản động
Thực thi những tà quyền
Không cho dân được sống
Được làm ăn bình yên

Chúng để biển Tàu chiếm
Chúng muốn xây đặc khu
Mở sòng bài, ổ điểm
Phản đối chúng bỏ tù

Chúng cấm người bàn tán
Chúng cấm người biểu tình
Đặt luật An ninh mạng
Để bịt miệng dân mình

Chúng giả vờ yêu nước
Chúng giả vờ nghe dân
Để dễ dàng ăn cướp
Và giết người khi cần

Chúng đam mê quyền lực
Chúng hưởng thụ, ăn chơi
Xem dân như cỏ rác
Và ngỡ chúng là trời

Chúng nó mới là nguy
Dối trá và điêu ngoa
Một bầy duy ý chí
Chống lại nhân dân ta.

June 23, 2018

Có Bao Giờ Đất Nước Thế Này Chẳng

Có bao giờ đất nước thế này chẳng?
Nơi Đông hải giặc Tàu xây căn cứ
Những quả tên lửa tầm xa đang há mồm như
thú dữ
Nhắm về bờ Tây
Đợi tàu ngư phủ
Nhắm vào Việt nam
Đợi giờ nhả đạn.
Đất nước đang từng giờ hỗn loạn
Phe phái tranh ăn
Lòng người ly tán
Đổ vỡ niềm tin
Nhiều nhưng đã thành quốc nạn
Kẻ có chức bán chức
Kẻ tham quyền mua quyền
Giá trị lương tâm nhẹ hơn đồng tiền giấy
Ngoài Bắc trong Nam
Dân oan nổi dậy

Kéo nhau đi khiêu kiện đông như trẩy hội
Tiếng kêu cứu vang trời Hà Nội
Chính phủ lặng im
Quốc hội lặng im
Công an nhân dân bắt người vô lỗi
Tan cửa nát nhà
Trẻ thơ bị còng tay
Người già bị đánh đến hấp hối
Oan chất chồng oan, hận chất chồng hận
Đàn ông tự vẫn
Phụ nữ cời tròng chống đối
Chùa chiền biến thành đồng ngói vụn
Thánh đường đang chờ ngày bị đập phá
Đất nước tang thương
Kiếp người rơm rạ!

May 13, 2018

Dạn Bom và Dòng Sữa Mẹ

Chị ngồi bên thềm nhà nhỏ
Cho em thơ bú ngon lành
Ngoài kia dường như sung nổ
Phía này một khoảnh trời xanh

Người mẹ bình yên thanh thản
Đứa con ôm lấy vú tròn
Dòng sữa tưởng chừng vô hạn
Ngọt ngào nuôi dưỡng đời con

Người quân nhân kia rất trẻ
Lặng nhìn cảnh mẹ ôm con
Đăm chiêu nhớ thời còn bé
Mẹ thường ôm lấy anh hôn

Chiến tranh vốn là man rợ
Không dung dưỡng nổi tình người
Nhưng dù đất trời đảo lộn
Vẫn còn sót cánh hoa tươi

Có Một Bài Ca

Có một bài ca nhớ suốt đời
Bài ca chống giặc Bắc em ơi,
Bài ca thuở Nguyễn, Lê,Trần, Lý...
Hào kiệt, anh thư mãi vọng lời

Nam Quốc Sơn Hà có chủ riêng
Hồn thơ đánh thép vẫn còn truyền
Hịch văn hun đúc lòng yêu nước
Con Lạc cháu Hồng há dễ quên!

Bài ca chiến thắng Bạch Đằng Giang
Đồng Đa khúc hát giặc kinh hoàng
Vạn niên còn đó gương tiên tổ
Không cùng trời đất với sài lang

Bài ca ngày ấy ở biên cương
Trai gái cùng nhau sống quật cường
Quyết tử cho màu xanh nước Việt
Ngàn đời đất Mẹ ngậm ngùi thương.

18-2-2018

Đất Nước Tôi

Đất nước tôi bây giờ thống nhất
Nhưng lòng người chia cắt không nguôi
Bốn hai (42) năm ai còn, ai mất?
Hận thù kia đè nặng kiếp người.

Đất nước tôi ngày nay bạc nhược
Giặc Tàu ô từng bước gồm thâu
Hồn tử sĩ ngàn năm ám ức
Máu xương thành bèo bọt biển sâu!

Đất nước tôi tự do chẳng có
Mở miệng là đầu tố, bắt giam
Sống phải biết lặng im, khiếp sợ
Muôn an bình vứt bỏ lương tâm!

Đất nước tôi trẻ thơ khó nhọc
Bơi ngang sông, đu cáp đến trường
Những bà mẹ tuổi đời thất thập
Còng lưng già kiếm sống thê lương!

Đất nước tôi đói nghèo đeo bám
Dầu rừng vàng, biển bạc, đồng xanh...
Bởi lãnh tụ không dung chất xám
Để tham ô, lý lịch điều hành

Đất nước tôi bạo tàn thống trị
Kẻ giết người, cướp của lên hương
Dân thống khổ, trời đầy oán khí
Vẫn rêu rao hạnh phúc, thiên đường!

May 3, 2017

Dừng

Hỡi bộ đội, công an, cảnh sát
Anh là người bảo vệ nhân dân
Nên chia súng vào quân cướp nước
Đừng bắn nhầm bố mẹ các anh!

Đừng nên quên cội nguồn dân tộc
Người nước Nam yêu lấy Dân Nam
Đừng gây cảnh thê lương, tang tóc
Để mai này hối hận ngàn năm

Họ xuống đường chẳng qua uất ức
Muốn tỏ bày chính kiến đó thôi
Nào có phải kẻ thù xúi giục
Đừng nhẫn tâm mượn cớ giết người!

Đất nước này bao lần máu chảy
Đồng bào anh gian khổ, hy sinh
Giàu hay đẹp nhờ dân cả đây
Đừng vong ơn như kẻ vô tình

Hỡi bộ đội, công an, cảnh sát
Anh là người bảo vệ nhân dân
Nên chia súng vào quân cướp nước
Đừng bắn nhầm bố mẹ các anh!

June 14, 2018

Giặc

Ngày xưa nghe thầy dạy sử
Nói: giặc. kẻ cướp nước ta
Giết người, chiếm đất, đoạt của...
Bắt dân nô lệ trẻ, già...

Lời thầy luôn luôn là đúng
Bây giờ thấy giặc tràn lan
Chúng đi từng bầy có súng
Đuổi dân cướp đất xóm làng

Giặc cưỡng dân cả cháu bé
Giặc còng tay đưa em thơ
Giặc xông vào nhà dân để
Đánh người, đập phá bàn thờ

Giặc ửi Thánh Đường, Tu viện
San bằng đền, miếu, nhà chùa
Có ai cả gan mở miệng
Dùi cui chúng nện cho chừa!

Giặc kia từ ngoài Bắc đến
Tháng Tư, Một Chín Bảy năm
Những ai không thể vượt biển
Cuộc đời từ đây tối tăm!

May 15, 2018

Đuốc Anh Thư

Tôi viết bài thơ về các Chị
Những người phụ nữ Bắc Trung Nam
Dành cả cuộc đời cho Chân lý
Vì Tự Do dẫu chết cũng làm

Học tấm gương Bà Trưng, Bà Triệu
Nổi gót cùng Cô Bắc, Cô Giang
Máu Anh Thư trong người chẳng thiếu
Trước bất công quyết chẳng đầu hàng

Những tên người như chim báo bão
Lê Phương Uyên, Nguyễn Ngọc Như Quỳnh
Trịnh Kim Tiến, Minh Hằng, Minh Hạnh...
Lũ bạo tàn nghe đã hoảng kinh!

Ta nam nhi cúi đầu hỏ thẹn
Uổng sức dài, vai rộng tốn cơm
Vì lo sợ lạng càm như hên
Dẫu đời cùn dưới lửa trên rơm

Đuốc Anh Thư sáng trời nước Việt
Lửa Mê Linh chẳng tắt bao giờ
Hai ngàn năm đun sôi nhiệt huyết
Cho đồng bào bừng tỉnh cơn mơ!

Gửi Các Dự Luận Viên

Các bạn được tuyển dụng
Làm tên dự luận viên
Chẳng qua là bọn chúng
Muôn cũng cố chức quyền

Tiền bạc hã là quý
Sự thật cần thiết hơn
Chớ múa bút đánh đĩ
Bán lương tâm, linh hồn

Ai cũng có quyền nói
Ai cũng có quyền im
Dù im hay là nói
Hãy tự vấn con tim

Đừng bảo nói vô ích
Đừng bảo cố bôi đen
Xã hội quá thối nát
Tôi hồng càn lọ lem

Các bạn có nhiệt huyết
Các bạn có tinh thần
Hãy làm điều hữu ích
Cho quê hương, người dân

Đời Mới

Xã hội này bây giờ đã đổi khác
Chuyện vợ-chồng, chuyện con cháu-mẹ cha
Bỏ nhân nghĩa lấy lợi danh làm gốc
Nên trầm luân vào thế giới ta bà

Xã hội này bây giờ đã đổi khác
Trường học ta luôn định hướng thầy cô
Dạy con trẻ phải thù hằn, tố giác
Người thiện lương thì ắt hóa tội đồ

Xã hội này bây giờ đã đổi khác
‘Đầy tớ dân’ lương bổng có là bao
Văn hay võ đều phải lo kiếm chác
Biệt thư to, xe xịn mới tự hào

Xã hội này bây giờ đã đổi khác
Kinh tế thị trường ‘quá độ’, đúng không?
Thiên đường đỏ sẽ mở ra trước mắt
Nên cháu con hãy cố sức gánh gồng!

March 13, 2018

Hải Đội Hoàng Sa

Tháng ba lĩnh chỉ tiến về Đông
Em tiễn anh đi, vợ tiễn chồng
Tháng tám hồi hương... lời hứa vợ
Năm dài khóc mãi chiếc thuyền không!

Hải Đội Hoàng Sa giữ cỗi bờ
Khuà chèo, khuấy nước dưới trăng mờ
Thân trai đâu hãm trong ao vũng
Quyết chí căng buồm vượt sóng xô!

Dòng máu anh hùng nối tiếp nhau
Cha ông đi trước, cháu con sau
Hiên ngang, ưỡn ngực xông ra biển
Há sợ trùng dương sóng bạc đầu!

Khao Lê** buổi ấy nước cùng non
Tráng sĩ thề đi dẫu mất còn
Thân gửi ngàn khơi, hồn Mộ Gió
Chí hùng vời vợi một lòng son.

October 25, 2016

Làm Đường

Các anh chết vì lầm tin đảng X
Đem bạo tàn thống trị nước Nam ta
Các anh chết vì lầm tin Mác-xít
Xem con người như vật chất, đồ la...

Đã quá rõ dưới chiêu bài cứu nước
Các anh vào để chiếm lấy đất đai
Làm nhiệm vụ cho Liên xô, Trung quốc
Giải phóng ư? Xiềng xích nặng thêm hoài!

Các anh chết bởi lọc lừa, xảo trá
Lấy búa liềm đập phá những bát cơm
Lấy chuyên chính xóa nhòa đi tất cả
Xem nhân dân là lừa, ngựa không bừa

Các anh chết vì một điều duy nhất
Cho Đại đồng - Công xã Đỏ trường tồn
Các anh chết chẳng bao giờ nhắm mắt
Dân tộc này rồi cũng bị vùi chôn!

May 24, 2018

Loạn

Thời cuộc bây giờ quá nhiều nhưng
Còn đâu công lý với cương thường
Quan quyền ngược ngạo, dân ta thán
Giặc nước lộng hành hận thấu xương

Tự do, bình đẳng nghĩ mà coi
Là thứ xa hoa chẳng thể đòi
Mở miệng nhà tù đang chực sẵn
Bạo tàn, sắc máu đợi lên ngôi

Vì dân, ôi cũng mĩa mai thay
Dân đói cho quan sống đủ đầy
Chị Dậu, anh Pha không hộ khẩu
Chí Phèo chẳng rượu để mà say

Giữa buổi thanh bình ngõ loạn ly
Người than, kẻ oán giọng ai bi
Nước non còn đó mà như mất
Độc lập, than ôi! Có nghĩa gì?

Thế sự ngày nay đã loạn nhào
Ân tình đạo nghĩa chẳng ra sao
Sĩ phu ú ớ gà phải tóc
Hào kiệt im hơi lặn chốn nào?

Sống

Sống nhiệt huyết làm sao đời trông vắng
Sống cam đành sao hưởng thú tự do?
Sống lẫn lộn không rạch ròi đen trắng
Chẳng ngục tù cũng một kiếp co ro!

Nếu có thể đừng thương mây, khóc gió
Làm cây xanh cứ vươn thẳng tận trời
Không sợ hãi dù nắng mưa giông tố
Không lệ nhòa những chiếc lá thu rơi

Nếu có thể hãy tự mình đổi mới
Không bắt đầu thì mãi mãi là không
Tâm chẳng động điều nào bay phôi phới?
Được hay thua là ý niệm ở lòng!

Đời vốn dĩ muôn ngàn lần đáng sống
Dẫu thẳng trâm cay đắng cuộc mưu sinh
Đừng oán trách và cũng đừng chửi đổng
Sạch hay dơ là trách nhiệm của mình!

June 24, 2018

Yêu

Yêu đâu phải cứ gần trong gang tấc
Tay trong tay, mắt trong mắt trao tình
Yêu có thể xa nửa vòng trái đất
Nhưng hai lòng cùng một cõi tâm linh

Yêu đâu phải cứ hẹn non, thề biển
Nếu trong đời vẫn luôn nghĩ về nhau
Dù dang dở thuyền xưa không ghé bến
Vẫn thương yêu cho đến lúc bạc đầu

Yêu đâu phải cứ ghen tuông, nhưng nhớ
Cứ giận hờn, cứ năn nỉ, thứ tha
Yêu đâu phải cần nên duyên chồng vợ
Khi tình kia đã không dễ xóa nhòa

Yêu là muốn người mình yêu hạnh phúc
Không so bì, không suy tính thiệt hơn
Yêu có nghĩa chúc khổ đau trần tục
Cả ngàn thu đánh mất một linh hồn

June 28, 2018

Tiền

Nhấn mặt nhân gian một chữ tiền
Méo tròn làm xã hội cuồng điên
Người lương không bạc khôn thành đại
Kẻ ác của nhiều quỷ hóa tiên

Phép làng, luật nước cũng chẳng tha
Đồng tiền điên đảo giống yêu ma
Làm cho công lý đành im lặng
Tội phạm quyền hơn cả quan tòa

Quan chức giàu sang sống đủ đầy
Mua nhà, gửi cháu học phương Tây
Có tiền có của thêm nanh vuốt
Hống hách khinh dân lũ khuyển cầy

Dân nghèo chẳng bạc khổ nào hơn
Lũ lụt quanh năm đói rã hồn
Vạ gió tai bay chờ chực sẵn
Chết đành bó chiếu để mà chôn

Đồng tiền phi nghĩa chẳng bền lâu
Hạnh Phúc xưa nay khó sở cầu
Nặng túi vàng tham nghèo túi đức
Về ba tát đất được gì đâu!

Máu và Hoa

(Tưởng niệm 50 năm thảm sát Mậu Thân 1968)

Pháo nổ vang trời hay tiếng súng?
Máu hòa nước mắt đầm hoa tươi
Giao thừa giây phút thành ác mộng
Từ đây quê hương thiếu nụ cười.

Những nòng đại bác cùng khai hỏa
Những khẩu AK siết chặt cò
Anh vượt Trường Sơn mang súng đạn
Về đây bắn giết thỏa lòng chưa?

Quê tôi đau xót màu tang trắng
Đầy xác em thơ, xác mẹ già
Anh cười man rợ khoe chiến thắng
‘Anh hùng giải phóng’ ngực cài hoa!

Mùa Xuân 68 nhiều uất hận
Ngàn vạn hồn oan bị lạc loài
Năm chục năm rồi không mộ táng
Tùng dòng lịch sử máu xương phơi!

February 6, 2018

Một Vụ Ân Âu Dâm

Một tên yêu râu xanh
âu dâm chín bé gái
hưởng án treo ngon lành
công lý đòi nay đây!

nhờ lắm bạc nhiều tiền
lại có công cách mạng
dọa đốt thẻ đảng viên
tòa sợ không xử nặng

nguyên khắc thủy là hấn
cựu giám đốc ngân hàng
tuổi đúng vừa bảy tám (78)
máu thú vẫn còn hăng!

tên thiện tâm chẳng thiện
diễn tuồng như thằng hề
được ngồi ghế thẩm phán
có học lại u mê!

May 12, 2018

Những Chiếc Áo Mang Hình Lưỡi Bò Trên Đất Nước Việt Nam

Chúng là những người ‘nước lạ’
Tiến vào Móng Cái, tham quan
Ngô nghênh tuồng như kẻ cả
Ông/ bà chủ của Việt Nam!?

Chúng mang từ phương Bắc tới
‘Bản đồ lưỡi bò’ áo thung
Phải chăng bọn này muốn nói:
Biển Đông thuộc về Hán, Trung?

Hỏi anh công an cửa khẩu
Anh nhìn có thấy ứa gan?
Hỏi ban Tuyên giáo của đảng
Để cho chúng nó làm càn?

Còn nhớ những người yêu nước
Chống Tàu mặc áo NO U
Công an bao vây sau trước
Bắt về đồn bắt bỏ tù

Biển Đông là của nước Việt
Ngàn xưa dấu tích rành rành
Đừng dâng cho loài hung địch
Ngày sau sử sách ô danh

Nói Vòng Tay Lớn

(Cảm tác khi nghe cô nữ Hải quân Hoa Kỳ hát "Nói Vòng Tay Lớn" trong dịp tàu sân bay USS Carl Vinson ghé thăm Đà Nẵng.)

Các anh đến từ bên bờ xa lắc
Nói vòng tay với đất nước Việt Nam
Hận thù xưa như ngọn đèn dần tắt
Và tin yêu đã bộc phát nẩy mầm

Các anh đến như trai hùng biển cả
Trắng, đen, vàng...đều khí khái như nhau
Không cúi đầu trước cường quyền, ác bá
Nói vòng tay nhân ái thật nhiệm màu!

Các anh đến kìa tung hô, chào đón
Nhân dân tôi vốn hiếu khách, ôn hòa
Dẫu có kẻ lòng còn nuôi hờn oán
Hàng triệu người môi nở nụ cười hoa

Các anh đến trời xanh trong, biển lặng
Đêm, ngư thuyền chong đuốc sáng như sao
Những con tàu hướng về Đông đón nắng
Nói đảo xa với đất Mẹ tự hào!

March 10, 2018

Phiên Tòa

Nguyễn Ngọc Như Quỳnh

Chị ngồi sau hàng song sắt
Đôi tìm bóng dáng thân yêu
Hai đứa con khờ ngơ ngác
Mẹ già tóc bạc lieu xiêu !

“Mười năm “! – Quan tòa phán tội
Cho người mẹ trẻ Như Quỳnh
Bởi chị là người dám nói
Những điều bọn nó hãi kinh!

Lương tâm loài người tiến bộ
Đứng về phía chị hô to:
“Dừng ngay cái trò khủng bố
Tù đầy kẻ chuộng Tự do!”

Chị đã ung dung, can đảm
Tự hào trách nhiệm vinh quang
(Chưa là đứa con có hiếu)
Nhưng tròn đạo nghĩa công dân

July 02, 2017

Những Đóa Hồng

Trên Rào Chấn Kẽm Gai

Xin lỗi em!

anh không tặng những bông hồng đỏ thắm
cho em yêu mà cài nó vào đây:

lưới thép gai mắt cáo căng dày,
để dành tặng những người từng đổ máu
để dành tặng những ai vì dân hô đả đảo:

- không Đặc khu
- không An ninh mạng
- không đường chữ U

Những bông hồng mang ý chí Tự do.
những bông hồng Thánh thiện, đơn sơ
như giọt máu của đồng bào đã đổ
cho anh, cho em, cho tất cả mọi người
cho mai sau, cho nước Việt thắm tươi.

Ôi, những giọt máu đào
rơi trên lưới kẽm gai
có nơi đâu không nhĩ
yêu quê hương cũng bị đánh đập, tù đày?

Hỡi em yêu
những bông hồng giắt vào lưới kềm gai
vẫn đỏ thắm như tình em chung thủy
vẫn hiên ngang ngẩng cao đầu không ủy my
vẫn thơm hương, vẫn rực rỡ, huy hoàng
dù quanh mình bạo lực, vẫn tràn lan

Này anh cảnh sát
này chú công an
các người có thấy cuộc đời này sẽ đẹp
khi không có những những hàng rào gai thép
vây quanh những đóa hoa hồng?

June 19, 2018

Sa Cờ

Cứ tưởng anh là khúc củi to
Làm tăng sức nóng nổ bung lò
Ai dè cũng chỉ là rơm rạ
Phát tiết một lần đã hóa tro.

Cứ tưởng anh là kẻ trượng phu
Vì đồng chí X sá chi tù
Than ôi, bởi sợ làm ma ngục
Anh đã ghen ngào khóc hụ hu

Cứ tưởng là anh rất chịu chơi
Dè đâu anh cũng sợ toi đời
Đem người thân thích ra mặc cả
Xem cái vung con bự ngất trời!

Cứ nghĩ rằng anh sẽ khác thường
Chẳng cần Lò trưởng rủ lòng thương
Vì dân vì nước sao anh hoảng?
Hối hận khi xưa trót lạc đường?

Hồ lạc Bình Dương cũng phải hèn
Nay anh rủ bỏ cảnh bon chen
Trả xong ân oán cho bè đảng
Về sống ‘đời thường’ sẽ chóng quen!

Chúc Mừng Nhất Thể Hóa

Lặng lặng mà nghe chúng P.R.
Đưa thì gõ trống, đưa gào la
Phen này dân chúng ù tai hết
“Nhất thể: nước Nam bán Cộng hòa”

Lặng lặng mà nghe chúng ngợi khen
Tài cao, chí lớn, mắt như đèn
Đông Lào cả xứ đều đồng thuận
Trao quyền cho bác cứu dân đen

Lặng lặng mà nghe chúng họp bầu
Trăm thằng như một khác chi đâu?
Giờ tay là có phần cơm áo
Được sắm xe sang, cất phủ lâu

Lặng lặng mà nghe chúng chúc mừng
(Người dân nước Việt lệ rung rung)
Con đường vinh hiển thânh thang rộng
Muối mặt giựt giành miếng đỉnh chung

October 3, 2018

Những Kẻ U Mê

Có những kẻ đang làm đường lạc lối
Đời mệnh mông chẳng biết hướng về đâu
Đi giữa ban ngày mà như đêm tối
Đâm vào lương tri sức trán u đầu

Có những kẻ không bao giờ chấp nhận
Sự sai lầm của một lũ lưu manh
Làm kiếp lừa mà vẫn luôn kiêu hãnh
Mặc quê hương đang bị phá tan tành

Có những kẻ sinh ra làm nô lệ
Đời văn minh nhưng thích sống mù lòa
Xem nhân sinh là một bầy con trẻ
Những con người hư cấu được tụng ca!

Sao Nữ Đành Quên

(Tưởng nhớ 64 chiến sĩ đã hy sinh trên đảo Gạc Ma năm 1988.)

Sao nữ đành quên nơi biển Đông ngày đó
Lệnh ban ra “không được bắn giặc thù”
Là dũng sĩ cũng hóa thành tượng gỗ
Làm bia người cho lũ giặc Tàu ư?

Sao nữ đành quên những anh lính chiến
Đã hy sinh để bảo vệ sơn hà
Không tắt sắt giữa muôn trùng nguy biến
Giữ chủ quyền trên hòn đảo Gạc Ma

Sao nữ đành quên nỗi đau xé ruột
Con đại mất cha, vợ trẻ mất chồng
Những bà mẹ từng đêm ngồi thức suốt
Đợi con về, leo lắt ngọn đèn chong

Sao nữ đành quên một trời tang tóc
Giữa quê hương hồn tử sĩ lạc loài
Sáu mươi bốn anh linh chờ siêu thoát
Đợi một dòng lịch sử nhắc tên ai!

March 14, 2018

Sao Nữ Đành Quên 2

Tưởng niệm 40 năm (1979-2019) đồng bào và chiến sĩ đã hy sinh trong cuộc chiến chống quân xâm lược Trung quốc.

Tháng Hai mùa xuân năm ấy
Giặc tràn sang đất nước ta
Sáu trăm ngàn quân cuồng dại
Giết người, cướp của, đốt nhà

Một vùng biên cương nhuộm máu
Ruộng đồng, làng xóm tan hoang
Trẻ thơ chúng đem thả giếng
Người già chúng lừa vào hang

Cũng như cha ông thuở trước
Quân dân Việt tộc anh hùng
Đánh cho giặc Tàu tan tác
Tiểu Bình tim thót, chân run

Bốn mươi năm xưa u ám
Những anh chiến sĩ can trường
Những cô dân quân dũng cảm
Cầm súng giữ gìn quê hương

Lịch sử một thời lừng lẫy
Bây giờ vùi vã lãng quên
Nghĩa trang mọc đầy cỏ dại
Những hàng mộ chí không tên!

Thơ Tình Gác Lại

Muốn viết bài thơ chuyện trúc mai
Lúc đêm thu mộng dưới trăng gầy
Nhưng khi giặc cướp đang dàn trận
Mộng寐 e làm nhụt chí trai!

Muốn viết tình thơ thật ngọt ngào
Gửi người em gái kết tâm giao
Mà nay tổ quốc đang nghiêng ngả
Vút bút nghiên thôi, khoác chiến bào!

Xin viết bài thơ nước Việt hùng
Ngàn năm mài kiếm dưới trời Đông
Bài thơ từ thuở Trần, Lê, Lý...
Bất khuất hiên ngang – giống Lạc Hồng!

2014

Sự Im Lặng Của Bầy Cừu

Ở vùng thảo nguyên nọ
Có một bầy cừu non
Lông mịn màng, trắng muốt
Đôi mắt thơ ngây, tròn

Thảo nguyên rộng mênh mông
Bốn mùa xanh lá cỏ
Đàn cừu mãi chơi rong
Thả hồn cùng mây gió

Cả đàn rất hiền lành
Chẳng bao giờ chạy dẫm
Lên những chồi cây xanh
Hoặc những bông hoa thắm

Cũng ở thảo nguyên ấy
Có một anh sói già
Và dăm cô sói cái
Cùng một bầy lâu la

Sói vốn tính ngang ngược
Hiếp đáp bạn láng giềng
Đã đôi lần rình bắt
Những chú cừ đi riêng

Đàn cừ sớm biết rõ
Có lũ sói cạnh nhà
Nhưng vốn hiền lại ngổ
Bên lặng im dĩ hòa

Bầy sói thích thịt cừ
Mỗi ngày bắt một chú
Đàn cừ dần dần thưa
Càng sợ, càng thêm lú!

Rồi thảo nguyên xinh đẹp
Thành hang ổ sài lang
Đàn cừ bị tiêu diệt
Không một lời thở than!

March 11, 2018

Tổ Quốc Tôi

Tổ quốc tôi như con thuyền ngược gió
Thấm gian nan từ thuở các vua Hùng
Bốn ngàn năm quân thù luôn dòm ngó
Vững tay chèo, càng phải vững kiếm cung

Tổ quốc tôi như con thuyền hãnh tiến
Xé màn đêm nô lệ vượt trùng dương
Lý, Trần, Lê và hai triều Nhà Nguyễn
Đã cùng xây nên đất nước thịnh cường

Tổ quốc tôi con thuyền đang mắc cạn
Bởi lọc lừa, bởi giả dối phi nhân
Tên đao phủ khoác màu cờ cách mạng
Kẻ bất lương bỗng chốc hóa thiên thần

Tổ quốc tôi như con thuyền chở khảm
Trước và sau là sóng biển bạo cuồng
Muôn sinh tồn hãy vượt qua khiếp đảm
Xúm tay vào quăng món nợ xiềng gong!

Mừng hai xuân Mậu Tuất
Nhằm ngày 17-2-2018

Việt Nam Quê Hương Ngạo Nghễ

Suốt bốn ngàn năm, bốn ngàn năm
Vẫn còn sừng sững đất trời Nam
Cho dù giặc Bắc nhiều man trá
Hãy dẹp mộng cuồng, bỏ thói tham

Chúng mày chẳng lẽ chóng quên sao
Phù Đồng Thiên Vương của thuở nào
Một ngựa, một roi, xông pha trận
Anh hùng tuổi nhỏ chí hùng cao

Mê Linh vang lời hịch Vua Bà
Thù chồng, nợ nước quyết xông pha
Bảy hai thành quách gồm thâu lại
Mây râu há dễ sánh đàn bà!

Còn nhớ Cô Loa đất quật cường
Ngô Quyền kế tục nghiệp Thục Vương
Đằng Giang nổi sóng dìm quân Hán
Nhục nhã muôn đời chúa Lưu Cung

Còn nhớ như in chuyện ống đồng
Thoát Hoan thái tử vốn cuồng nông
Đem binh thủy bộ sang Nam quốc
Bị đánh tả tơi, sợ khiếp hồn

Còn nhớ năm nào ải Chi Lăng
Chém đầu tên bại tướng Liễu Thăng
Tán đờm, kinh tâm quân Mộc Thạnh
Vương Thông thất thế phải xin hàng

Còn đây oanh liệt gò Đống Đa
Họ Sầm thất cổ hóa thầy ma
Càn Long hoảng sợ thôi thềm muồn.
Sai sứ bang giao giữ thuận hòa

Đất Việt muôn đời là ngạo nghễ
Xem thường sống chết giữ giang sơn
Cháu con nhất quyết không nô lệ
Tổ quốc vong, nhà cũng không còn!

June 9, 2018

Việt Nam,

Chúng Tôi Gọi Tên Người

Việt nam

Tổ quốc này không phải của riêng ai

Của dân tộc

Của ông cha để lại

Của chúng ta

Của anh, của chị

Của tôi, và của những em bé đang hoặc sẽ
được sinh ra .

Việt nam

Đâu đồng xanh, đâu rừng vàng, biển bạc?

Từ Ải Nam quan tận đến Mũi Cà mau

Đất nước bình yên sao vang vang tiếng khóc

Của toàn dân

Oan ức, ghen ngào!?

Việt Nam

Những trang lịch sử oanh liệt, hào hùng

Phá Bắc bình Nam

Đuổi Nhật chống Pháp

Tất đất nào mà không thấm máu xương
Thế hệ nào không lấm liệt, phi thường?
Thế mà nay
Lại rút rè, hèn nhát
Sợ Tàu cộng đến vỡ gan, tái mặt
Như chuột sợ mèo như đĩa phải vôi
Luôn cúi đầu vâng dạ
Khép nép
Phận bề tôi!

Việt nam ơi!
Sơn hà đang nguy biến!
Hồi hồn thiêng sông núi bốn ngàn năm
Tỉnh dậy thôi
Đừng mê muội mộng xa xăm
Thiên đường đỏ của đói nghèo lạc hậu
Thiên đường của đao gươm đạn súng
Kẻ không tim, không óc dẫn đi đầu
Cả giống nòi tiến về hướng
Vực sâu!

Việt nam
Tiếng gọi ngọt ngào hãy gìn giữ cho nhau!
Tiếng gọi hào hùng xin gọi mãi ngàn sau.

March 30, 2018

Xin Đừng Vô Cảm

Đừng vô cảm hồi những dòng máu Việt
Trước ngoại xâm và trước kẻ bạo tàn
Cả dân tộc đang quặn mình rên xiết
Sao nữ đành ngoảnh mặt đứng bàng quan

Hỡi nông dân, hỡi công nhân lao động
Hãy bền gan, vững chí, mãi kiên cường
Quyết đấu tranh vì mưu cầu được sống
Không cam đành bán rẻ đất quê hương

Hỡi danh sĩ, hỡi giáo viên, công chức
Đang miệt mài lo cuộc sống hôm nay
Xin lắng dịu nghe lòng mình đôi lúc
Để thấy đời cần có những đổi thay

Hỡi binh sĩ, hỡi công an, tướng lĩnh
Các anh là người bảo vệ non sông
Từng tắt đất nếu rơi vào tay giặc
Ăn nói sao với Tiên tổ anh hùng?

Hỡi nhà báo, hỡi văn nhân, nghệ sĩ
Nước non nhà trồng cấy đến các anh
Hãy gắng sức vì giống nòi yêu quý
Cất lời ca, múa ngọn bút...tung hoành

Hỡi lãnh tụ của cộng đồng, tôn giáo
Giống hồi chuông cảnh tỉnh lũ gian tà
Chúng mê muội vì tiền tài, cơm áo
Nhóm lửa hồng, nấu thịt nòi da!

Hỡi tuổi trẻ lòng đam mê, nhiệt huyết
Ngày mai này Tổ quốc sẽ về đâu?
Khi sức dân đã đến hồi cạn kiệt
Giống nòi ta lại nô lệ cho Tàu!

Đừng vô cảm với đồng bào nước Việt

London

June 17, 2018

Vân Đồn Cảm Khái Ca

Đã vội vàng quên thời Sát Thát
Triệt đường lương thảo Thoát Hoan a?
Nhờ đó trời Nam xoay thế cuộc
Phá Nguyên, đất nước khải hoàn ca

Cũng nước, cũng non như thuở trước
Liệt oanh còn đó trận Vân Đồn
Trống giục, gươm khua vây thuyền giặc
Đánh cho bạt vía đội quân lương

Vân Đồn hiểm trở, nơi trù mật
Địa linh, nhân kiệt dưỡng nuôi quân
Đa mưu, túc trí, Ngài thượng tướng
Một trận làm nên đại công thần

Vân Đồn giặc Nguyên sợ trời chết
Sao nay cống nạp để xin tiền?
Có biết hồn thiêng quân Đại Việt
Bắt chúng mày đền tội trước tiên

Một dải non xanh cùng nước biếc
Ngàn thu lưu dấu trận Vân Đồn
Giặc Bắc ngông cuồng là phải chết
Trời Nam nhất định hóa mồ chôn

London June 5, 2018

Có Một Bài Ca

Có một bài ca nhớ suốt đời
Bài ca chống giặc Bắc em ơi,
Bài ca thuở Nguyễn, Lê,Trần, Lý...
Hào kiệt, anh thư mãi vọng lời

Nam Quốc Sơn Hà có chủ riêng
Hồn thơ đánh thép vẫn còn truyền
Hịch văn hun đúc lòng yêu nước
Con Lạc cháu Hồng há dễ quên!

Bài ca chiến thắng Bạch Đằng Giang
Đồng Đa khúc hát giặc kinh hoàng
Vạn niên còn đó gương tiên tổ
Không cùng trời đất với sài lang

Bài ca ngày ấy ở biên cương
Trai gái cùng nhau sống quật cường
Quyết tử cho màu xanh nước Việt
Ngàn đời đất Mẹ ngậm ngùi thương.

18-2-2018

Chúc Mừng Cuba

Mước Cu-ba xinh đẹp
Ở tận bán cầu Tây
Đã không còn theo đuổi
Communism* từ đây!

Hiến pháp mới dự thảo
Tổng thống chế, thủ tướng
Quyền sở hữu đảm bảo
Dân hò reo sung sướng

Việt Nam và Cu-ba
Là anh em, đồng chí
Mới được xóa nợ mà
Đã vội vàng theo Mỹ!

Cu-ba thôi đứng cạnh
Việt Nam còn mãi gác
Cầu chúc đất nước anh
Từ nay hết đói khát!

* Chủ nghĩa Cộng sản.

Họa “Tổng Biệt Hành”

Chẳng đưa, người ấy cũng sang sông
Khoảng cách nào hơn khoảng cách lòng
Cũng muốn thương yêu bền chặt dạ
Nhưng đời bền đục khác bền trong!

Người đi khuất nẻo phương trời ấy
Ta: kẻ vong tình, vốn dửng dưng
Không rượu tiễn đưa, không lệ nhỏ
Không bàn tay vẫy. Hẹn về: không!
(Con sáo bay đi rồi gặp lại?
Đừng uống công chờ với đợi mong!)

Đã biết ly tan từ kiếp trước
Nhưng nợ ân tình phải trả nốt
Bao lần lành-vỡ chuyện phù du
Còn gì ngoài những vằn thơ sót?

Đọc “Tổng Biệt Hành” buổi sớm nay
Thương người và thương cả ta thay
Giữa mùa nắng hạ đường mưa ướt
Hai kẻ tạ từ tay phôi tay!

Xa nhau! Giờ đã xa nhau thật
Như chiếc lá vàng trong gió bay
Trăm nhớ ngàn thương là cát bụi
Nồng nàn ngày cũ hóa chua cay!

Soi Gương

Soi gương ta một thành hai
Giật mình cứ ngỡ có ai cạnh mình
Thì ra trong cõi phù sinh
Nửa kia là bóng là hình của ta.

Cảm Ơn 2

Cảm ơn những bạn những bè
Những lời ngon ngọt, khen chê dỗi lừa
Cảm ơn vì những hơn thua
Để cho ta biết chất chua...lòng người!

Chuyện Người Lính Giải Phóng

1

Thuở đó anh cầm súng đánh Mỹ
Vai mang ba lô bước theo đồng chí
Chân dép cao su, đầu đội mũ tai bèo
Giải phóng miền Nam
Tiêu diệt đói nghèo
Cải lý tưởng của một thời cách mạng
Cải lý tưởng của những người cộng sản
Có ai ngờ
Là giả dối mị dân
Giải phóng để rồi người thiếu cơm ăn
Giải phóng để rồi nhà tù mọc lại
Thành phố hoang vu
Ruộng đồng cỏ cháy
Người thay trâu gồng sức cày bừa
Những năm dài bao cấp hải hùng chưa?

2

Người chiến sĩ năm xưa
Nay đã thành cán bộ
Cái chữ bẻ đôi
Anh đọc cũng khó
Nhưng được làm lãnh đạo tỉnh nhà
Kinh tế thị trường
Định hướng đảng ta
Đã cho anh cơ ngơi đồ sộ

Đi xe Toyota
Ở nhà mặt phố
Anh uống cô nhác
Anh hút xì-gà
Quyền hành to đùng, xem dân như rơm rạ

3

Một thời tung hoành đã thỏa
Anh đưa cháu con
Sang xứ Cờ Hoa
Mua nhà mua cửa
Tìm nơi để dựa
Lúc tuổi về già, quyền hành không còn nữa
Ở xứ tự do
Tha hồ hưởng thụ
Đôi khi cao hứng
Tự hào ngày xưa
Anh hùng diệt Mỹ
Một đời sống chết
Mọi thứ anh làm đều là chân lý!

April 22, 2019

Gửi Chị Xuân Hương

(Nhân đọc tập thơ Hồ Xuân Hương)

Em biết xưa nay chị tuyệt vời!
Tự Tình* chị viết đề mà chơi
Cờ Người, Quả Mít, Đèo Ba Dội
Ai oán tình đời cái Bánh Trôi*!

Ghét bọn hủ nho giờ lắm tuồng
Thử tài lũ ngọng, lấy vắn uông
Nhi nhô, con trẻ phường giá áo
Chị dạy cho rằng: “Ấy ái uông!”

Chỉ trách ai kia quá phũ phàng
Tưởng đâu bạch mã mộng tình lang
Ai dè cũng chỉ là ong bướm
Tình nghĩa tri giao thật bẽ bàng

Thương chị tài cao phận hẩm hiu
Chồng chung, vợ lẻ khổ trăm điều
“Mảnh tình ví xẻ làm hai được”**
Nửa để trêu đời, nửa để yêu!

Thơ chị hôm nay vẫn luận bàn
Người yêu, kẻ ghét cũng tràn lan
Dở hay là bởi lòng trong đục
Nhưng cái say mê chẳng lụn tàn

Tự Tình Với Bóng

có những lúc ta thấy buồn biết mấy
dù quanh ta vạn vật vẫn hồng tươi
có những lúc ta thấy mình khờ dại
khỏa ưu tư cố tìm lấy nụ cười!

có những lúc ta giận mình quá đôi
giơ cao tay với hái thứ mơ hồ
đầu chưa bạc mà tâm hồn già cỗi
sự thật chưa từng nói chuyện hư vô!...

có những lúc ta thấy mình nhỏ bé
đời mệnh mông, nhân thế quá hững hờ
trao chân tình nhâm vào nơi khinh rẻ
bởi không đành trá ngụy một hồn thơ

có những lúc tưởng chừng là thấu hiểu
niềm đau thương sâu tận đáy a tỳ
phút đối diện mới hay rằng mình thiếu
chuyện cuộc đời chưa cần kẻ xét suy

có những lúc ngồi lặng thỉnh hỏi bóng
cõi ta bà mộng huyễn lạc về đâu?
thực hay hư dù kẻ khinh người trọng
một trăm năm là nước chảy qua cầu!

Những Giọt Nước Mắt Vô Tâm

Nhà thờ Đức Bà Paris
Bốc cháy
Các anh chị ca sĩ
Các cô cậu MC
Khóc than, khổ đau quằn quại
Bỏ ngủ, quên ăn
Nhiều kẻ như ngây, như dại

Thế cũng phải
Họ là nghệ sĩ đấy mà
Có thể dễ dàng khóc vì đất nước Phú Lang Sa
Những giọt nước mắt tiếc, đau khi một kỳ
quan của nhân loại
Lửa thiêu, đổ sập trước bất lực sức người

Nhưng, than ôi!
Nhưng trái tim nhạy cảm kia
Có bao giờ thương cảm cho đất nước Việt
Nam tôi?
Có bao giờ nước mắt họ rơi
Khi đồng bào bị phá nhà, cướp đất?
Những đứa em thơ phải lội sông đi học?
Những con tàu miền Trung bị đắm chìm giữa
biển khơi?

Những tấn hàng nông sản hãy còn tươi
Phải đổ đi vì ‘láng giềng’ trở mặt?

Những Còn Dầu, Thủ Thiêm, Đồng Tâm...rên
siết

Thì những người nghệ sĩ ở nơi đâu?
Chẳng nghe ai cất lời than thở, cảm thán dù
vài câu!

Trái tim người nghệ sĩ không đau
Vội quê hương đất nước
Vội đồng bào quyền thuộc
Chỉ biết đau vì đất nước Phú Lang Sa!

Dễ hiểu thôi
Vì khóc cho đồng loại quê nhà
Thì các anh chị không đủ can đảm
Nên lặng câm làm người vô cảm
Để được no cơm, ấm áo, yên thân
Dù giàu sang là nhờ sống bám vào người dân!

Ôi, những giọt nước mắt
Của những kẻ vô tâm!

Tình Hữu Nghị Viễn Vông

“Tình hữu nghị viễn vông”* sao cố giữ?
Một ngàn năm đô hộ bởi giặc Tàu
Một ngàn năm máu chảy từng trang sử
‘Bạn láng giềng bốn tốt’ ngấm mà đau

Miệng rao giảng nào bạn vàng, đồng chí
Tay nhắm nhe cướp sông núi từng giờ
Xưa: thúc giục hãy ‘trường kỳ đánh Mỹ’
Nay: bỏ tiền thuê đất đợi thời cơ

Lập trại lính, làm sân bay giữa biển
Đuổi ngư dân, chiếm đảo, cướp ngư trường
Đang từng bước tầm ăn dâu Nam tiến
Biển Việt Nam thành Tây Tạng, Tân Cương

Chúng chẳng từ chi mưu hèn kế bẩn
Lừa dân ta sập bẫy nợ chất chồng
Hết hăm dọa lại giở trò ve vãn
Giành độc quyền khai thác mỏ Biển Đông

Bô-xít Tây Nguyên, Fornorsa Hà Tĩnh
Nhiệt điện than ô nhiễm thật khôn lường
Chúng nham hiểm ngày đêm lo toan tính

Cao tốc Bắc-Nam: thanh kiếm thọc sườn

Ép buộc nông dân bán hàng giá rẻ
Sản phẩm Việt Nam gắn mác Trung Hoa
Bắt bảy tỉnh dùng đồng Nhân dân tệ
Để chúng sang dễ cưới vợ, mua nhà

Tình hữu nghị, ôi! sao đây chua chát
Bảy mươi năm đè nặng giống Lạc Hồng
Hãy mạnh dạn thét lên lời “Sát Thát”
Như ngày xưa Hưng Đạo đuổi quân Mông!

April 16, 2019

* Lời của cựu thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng

Danh Dự

Danh dự của một con người
Danh dự của anh
Của tôi
Của chị
Của em
Và của tất cả những ai đã đang từng sống trên
đời

Đều đáng quý như tròng mắt, con người

Danh dự là tài sản riêng
Do chính mình tạo ra
Cũng do chính mình đánh mất
Không thể mua bằng chức quyền
Tùy vào nhân cách
Tùy lương tâm đen tối hay trong sạch
Danh dự sẽ biến mất
Hoặc trường tồn

Một khi anh là kẻ cướp
Kẻ giết người
Kẻ chạy chức
Kẻ dâm ô
Kẻ trắng đen đảo ngược
Kẻ tà gian
Kẻ hùa theo tội ác
Kẻ đón hèn, bạc nhược
Kẻ buôn dân bán nước

.....

Thì Danh dự đâu còn!

Danh dự sẽ không ai bôi bẩn được
Khi anh sống堂堂 hoàng, mực thước
Trung thực, hiền lành
Biết yêu thương, chăm sóc
Mỗi mầm xanh

Những Kẻ ‘Hiền Lành’

Ngày xưa cha mẹ dạy
Phải nên sống hiền lành
Đừng bao giờ làm bậy
Mất nhân đức, thanh danh

Bây giờ đọc báo đảng
Thấy những kẻ hiền lành
Giết người và cướp của
Chẳng khác gì lưu manh

Chúng buôn bán ma túy
Làm giàu quá bất nhân
Nhưng bản chất vốn chỉ
Là người sống hiền lành (!)

Chúng là bọn quan chức
Được khen sống thiện lành
Tưởng là người đạo đức
Lại thành yêu râu xanh!

Chúng là bọn tham nhũng
Bán nước và buôn dân
Khi về già lại cũng
‘Người tử tế, hiền lành’!

Ôi! Tiếng Việt của tôi
Nay chẳng hề nữa rồi
Những con người tàn bạo
Toàn hiền lành cả thôi!

April 4, 2019

Dân Vi Quý

Từng nghe:
“Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”*
Đất nước ta xưa nay luôn trọng chữ nghĩa tình
Các bậc minh quân luôn lấy dân làm gốc
Lúc thanh bình nhân dân cày cuốc
Lúc nước nguy nan, kẻ thù xâm lược
Dân lại hiên ngang gìn giữ sơn hà
Hơn 4000 năm qua
Núi xương, sông máu
Khi thăng lúc trầm
Mất nước tan nhà
Chẳng thế lực nào có thể khuất phục nổi dân ta

Cho nên:
Mê Linh quật khởi
Quân Hai Bà đánh cho Tô Định thua tan tác
Nhà Lý mở mang bờ cõi

Phật Bắc bình Nam
Đều nhờ vào lòng khoan thứ cho dân

Nhớ xưa
Triều đại Nhà Trần
Mở Hội Nghị Diên Hồng
Tổng hợp sức mạnh toàn dân
Đánh cho bọn quân Nguyên-Mông
Tả tơi không còn mảnh giáp đến ba lần!
Có dân dẫu việc khó khăn to lớn đến mấy,
Cúng bé như sợi lông

Trước đây:
Lúc chưa cướp được chính quyền
Người Cộng sản xem dân là gốc
Hô hào chuyên chính
Vô sản công nông
Coi dân với đảng như là cá với nước
Giục dân xung phong
Tiến lên phía trước
Đánh Pháp, đuổi Mỹ
Đạp đổ Cộng Hòa Miền Nam
Gồm thâu quyền hành về một mối

Thế mà nay:
Nước nhà thống nhất
Lại xem dân là giặc
Đem công an, quân đội
Phá nhà , cướp đất

Này Thái Hà áp
Nọ xã Đồng Tâm
Từ Dương Nội Còn Dầu,
Đến Thủ Thiêm, Lộc Hưng
Nơi nào cũng đuổi dân, bứng gốc
Bất kể chùa chiền, tu viện
Không chừa mồ mả
Chẳng kể tổ tiên
Năm nào cũng nghe cưỡng chế, đập phá
Ngày nào cũng có kẻ chết, người tù
Vu hãm
Kẻ đấu tranh bảo vệ đất
Là kẻ chống người thi hành công vụ

Cũng bởi:
Tòa án bất công
Chính quyền bất nghĩa
Lũ côn đồ mặc sức hoành hành
Như bọn đầu trâu mặt ngựa giữa phố thị văn
minh
Tiếng oán than kêu gào thảm thiết của đám
dân đen
Mịt mờ trời đất
Lất lay hồn oan
Đau lòng Chúa, Phật
Thương thay!
Xót thay!

Trong khi đó:
Giặc thù từ phương bắc
Ngày ngày dòm ngó biên cương
Xua quân chiếm biển, đảo
Giết hại ngư dân
Đâm nát tàu thuyền
Giặc dữ hung hăng
Tuyên bố nông cuồng
Xem biển đảo ta có chủ quyền
Như của riêng trong túi
Dân chúng lầm than
Sợ hãi triền miên

Vậy mà:
Chính phủ làm ngơ
Cấm dân nhắc tới
Quân đội thờ ơ
Chẳng dám phản đối!

Hỡi ôi!
Cả một giống nòi
Đang lạc lối trầm luân!

January 20, 2019

*Lời của Mạnh Tử có nghĩa là dân đáng quý, kể đến là nước nhà, ông vua cai trị không đáng kể.

Venezuela

Venezuela

Một đất nước ở rất xa

Tận Nam bán cầu Châu Mỹ

Đã từ lâu cùng Việt Nam là đồng chí

Đã từ lâu cùng Việt Nam căm thù Mỹ

Kể từ khi tổng thống

Hugo Chavez

Theo chủ thuyết Mác-Lê

Học đòi dựng xây Chủ nghĩa Xã hội

Quốc hữu hóa toàn dân

Kinh tế tập thể

Xã hội đình trệ

Đất nước dầu hỏa giàu nhất Nam Mỹ

Lụi tàn

Dân chúng kinh hoàng

Lạm phát như pháo thăng thiên

Nhiều kẻ ôm cả núi tiền

Chết đói

Hàng triệu thai nhi

Thiếu dinh dưỡng

Chết trong bụng mẹ

Người lớn

Bỏ nước mà đi

Venezuela
Thiên đường đỏ
Một mình chúng sờ sờ ra đó
Chủ nghĩa Xã hội
Là cái bánh vẽ
Tội tệ
Giả dối
Hoang đường nhất trong các chuyện hoang
đường
Của nhân loại!

Hôm nay
Venezuela
Vừa bùng tỉnh cơn ác mộng
Hàng triệu triệu người
Xuống đường tìm lẽ sống
Hàng triệu triệu người
Quyết tâm chống cộng
Sục sôi
Hào hùng

Cả thế giới đang chào đón
Cả thế giới đợi chờ
Hy vọng
Venezuela
Hồi sinh
Venezuela
Dân chủ, tự do!

Em Bé Lộc Hưng

Có những bài thơ tình
Tôi đọc mà chán ngấy
Có đôi lần đọc tin
Bỗng giật mình kinh hãi
Có những ảnh hình đẹp
Cho người xem niềm vui
Có những điều đáng tiếc
Để chúng ta ngậm ngùi
Tấm ảnh một em bé
Ở vườn rau Lộc Hưng
Khiến bao người nhỏ lệ
Xót xa và đau thương

Im lặng ngồi lẻ loi
Trước hoang tàn đổ nát
Mắt nặng buồn xa xôi
Không một người thân thích
Bố mẹ em bị tù?
Nhà của em chúng phá
Trước mặt em mịt mù
Một quãng đời nghiệt ngã!
Có ai giúp cho em
Một mái nhà để sống?
Có ai trả cho em
Một gia đình êm ấm?

Tháng Chạp Ở Vườn Rau Lộc Hưng

Tháng Chạp rồi, em có thấy gì không?
Chim én về bay,
Hoa nây nở nụ hồng
Phố xá tung bừng , hân hoan chờ đón Tết
Cả nước đang ru mình trong mộng đẹp

Nhưng em ơi,
Em có biết
Vườn rau Lộc Hưng
Một khoảnh trời đầy màu xanh
Một xóm nhỏ hiền lành
Giữa lòng thành phố văn minh
Thành phố mang tên
Bác Hồ Chí Minh
Đã biến thành gạch vụn
Trăm gia đình điêu Linh
Bị đập phá tan hoang nguồn sống!

Tháng Chạp này em có nghe không
Tiếng xe ủi rùng rùng xích sắt
Tiếng cần cẩu trên đầu kêu rin rít
Xoay dọc,
Chuyển ngang,
Đập nát,
Cào bằng...

Phá nhà dân như bọn giặc xâm lăng

Tháng Chạp rồi,
Tết sắp đến em ơi!
Mà bọn chúng vẫn nhẫn tâm gớm ghiếc
Quyết xua đuổi bà con vào chỗ chết
Không cửa nhà,
không tắt đất sinh nhai

Những cụ già chép miệng thở dài
Chân yếu, mắt mờ
Bên đường vật vờ
Những em bé thức trắng đêm
Mặt xanh như tàu lá
Ngẩn ngơ nhìn đồng gạch vụn bốn chung
quanh
Đâu đó lâu nay là tổ ấm yên lành
Của lứa tuổi thần tiên
Nhiều mộng đẹp.

Họ là ai mà dã man khủng khiếp?
Quyết chí đọa đày cho dân chúng lầm than?
Giữa chốn văn minh gây cảnh điêu tàn?

Một ngày đầu tháng Chạp năm Mậu Tuất

January 10, 2019

Đêm Chúa Ra Đời

Tuyết rơi rồi em ạ!
Một màu hoa trắng tinh
Khắp trời bay lá tả
Như triệu triệu hoa tình

Suốt mấy ngày nắng ấm
Tưởng Giáng Sinh này xanh
Hôm nay bỗng chuyển lạnh
Tuyết rơi báo điềm lành

Anh là người ngoại đạo
Nhưng mong chúa chở che
Vì một đời cơm áo
Nhiều lỗi lầm, u mê!

Đêm mở tung cửa sổ
Nhìn bầu trời bình yên
Làn gió như hơi thở
Đáng cứu thế- người hiền!

December 24, 2018

Kể Em Nghe

Đất nước mình chuyện buồn nhiều vô kể
tám mươi năm rồi: đau bể tang thương
chín chục triệu dân phải làm nô lệ
vì đảng quang vinh đã chọn sai đường

Mùa thu ây rủ nhau làm giặc cướp
đoạt chính quyền non yếu của dân ta
giấu nanh vuốt dưới chiêu bài cứu nước
che mưu gian bằng “Dân chủ Cộng hòa”

Diệt sĩ phu dưới lá cờ liên hiệp
loại anh tài bằng chĩnh huân, chĩnh quân
hô cách mạng mà rập khuôn quân phiệt
tự tụng ca đảng sáng suốt, thánh thần

Ký hiệp ước chia hai miền Tổ quốc
bắc và nam đành rẽ núi ngăn sông
vì tham vọng quan thầy, quên quyền thuộc
đưa Việt Nam vào Thế giới đại đồng

Theo mao-ít học làm trò cải cách
bắt mọi người phải đấu tố cha anh
hơn mấy vạn phú nông đem giết sạch
khắp ruộng đồng Bắc Việt ngập mùi tanh

Người trí thức cũng lâm vào cùng khổ
này Nhân Văn, nọ Giai Phẩm đi tù
với chiêu độc cho “Trăm hoa đua nở”
tóm một lần cá lọt lưới được ru?

Cảng ngại ngừng rêu rao đi giải phóng
dù miền Nam đang sống cảnh thanh bình
dùng súng đạn của liên xô, trung cộng
giết đồng bào gây tang tóc, điêu linh

Những trai tráng tuổi mười lăm, mười bảy
bỏ nhà trường làm bia đạn rừng sâu
những thiếu nữ tuổi xuân vừa chớm dậy
đã hồn lìa khỏi xác bởi vì đâu?

Những trận tấn công vào đêm trừ tịch
những quả đạn rơi giờ phút Giao thừa
đứa trẻ cút côi, mẹ cha mất tích
mấy chục năm rồi đau xót với chưa?

Đất nước hòa bình nhưng không độc lập
tàn cuộc chiến rồi chẳng thấy tự do
anh em không dung , biển trời bán tất
một dải giang sơn sụp đổ từng giờ!

December 1, 2018

Đại Dịch

Thảm họa từ đâu ập xuống trần
Hải hùng gieo rắc khắp muôn dân
Hoàn cầu nghiêng ngả đường tê liệt
Thế giới rêm mình tiếng khóc than

Những chuyến bay không còn thú vui
Những hàng ghế thiếu vắng hơi người
Khoang tàu cứ ngỡ là bệnh viện
Khẩu trang giấu biệt nụ cười tươi

Trường học vắng tanh chẳng học trò
Buồn sao! Không một tiếng thầy cô
Không tà áo mỏng bên hàng phượng
Không mái tóc huyền để ước mơ

Phố xá điêu tàn chẳng bóng ai
Rèm buông, cửa đóng suốt đường dài
Gió lùa hơi lạnh ma vương đến
Quạ gọi cô hồn rợn óc tai

Những cỗ quan tài xếp nối hàng
Chờ giờ hóa kiếp chẳng đèn nhang
Không người đưa tiễn, không hoa thắm
Lặng lẽ một màu đen tóc tang

Dẫu biết đời ai cũng phải về
Mà sao trong dạ vẫn buồn tê
Cầu xin Chúa Phật thương nhân loại
Dịch bệnh tiêu trừ khỏi ách mê.

20/3/2020

Máu Chảy Đồng Tâm

Bốn thập niên rồi lặng im tiếng súng
Ngõ thanh bình cả nước sống yên vui
Bỗng hôm nay lòng đau xót bùi ngùi
Súng lại nổ xé toang trời đất Việt

Một xóm thôn đang chờ ngày đón Tết
Chợt bàng hoàng bởi máu đổ, xương rơi
Cả nước đang rung động, nghẹn lời
Mờ mắt lệ vì Đồng Tâm ách nạn.

Ba ngàn quân với khí tài, súng đạn
Cắt điện, bao vây, đột kích bất ngờ...
Từ cụ già cho đến đứa trẻ thơ
Chưa tỉnh giấc đã vò vò trúng đạn

Chiếm nhà dân khi trời chưa hừng sáng
Chiến công này oanh liệt biết nao nhiêu!
Rồi tung tin bĩnh sĩ bị “giặc” thiêu
Hoặc tử trận vì gan liều chiến đấu

Đồng Tâm hối, Nay đã mang tiếng xấu!
Vết nhơ này khó gột rửa ngàn năm
Nhục hay vinh hãy tự hỏi lương tâm
Thắng hay bại máu người dân cũng chảy

Trung với nước, hiếu với dân thế đấy!
Trước kẻ thù mềm mỏng, đến van lơn
Trước nhân dân súng đạn rửa oán hờn
Ôi! Tướng sĩ của cái thời khiếp hãi!

Xin Lỗi Em

“Chồng ơi!
Ba ngàn quân sao lại là anh?”*

Lời bi ai
Thảng thốt, đón đau xiết kẻ
Của một người vợ trẻ

Mất chồng chiến binh
Hôm nay

Tôi cứ ngỡ
Anh đã hy sinh
Khi dừng cảm chống lại quân thù
Bảo vệ non sông
Chờ che xóm làng, bờ tre, ruộng lúa...
Chẳng tiếc máu xương!
Cảm thông cho nỗi đoạn trường.

Ai có ngờ đâu
Sự thật
Trớ trêu
Thất nhen cả lòng!

Ba ngàn binh sĩ
Quân xa, đạn dược, hơi cay...
Rùng rùng vũ khí
Nửa đêm đột nhập
Đồng loạt ra tay
Chiếm lấy cánh đồng Sênh
Nơi người nông dân chân chất
Sớm cuốc
Tối cày
Bát cơm còn voi!
Manh áo chưa đủ ấm!
Đã phải đổ máu
Giữ lấy từng ngọn cỏ. cọng rom

Chẳng để bọn ác ôn
Bắt người, cướp đất

Có người dân vô tội
Đã nằm xuống hôm nay
Vì một lẽ giản dị
Giữ lại cho con mảnh đất này!

Cô gái mất chồng ơi!
Có khi nào em hỏi
Chồng em trước khi mất
Bàn tay có vấy máu đứa em thơ?
Súng có kịp bóp cò?
Theo lệnh bọn côn đồ
Cướp đất Đồng Tâm?

Xin lỗi em!
Anh không thể nào khóc
Cho kẻ giết dân mình
Chỉ vì chút quyền lợi
Mà quên cả nghĩa tình!

9/1/2020

* Câu trên trích từ một stt trên mxh của một Facebooker, được cho là có chồng đã ‘hy sinh’ trong vụ đàn áp người dân xã Đồng Tâm hôm 9/1/2020.

Văn tế tướng sĩ Đồng Tâm

Hỡi ôi!

Tiếng súng vang rền

Trời chưa sáng tỏ

Mười năm đuổi cướp Hà thành còn chưa chắc
thưởng công lao cho cái huy chương

Một trận đánh dân Đồng Tâm đầu bạo tàn ghi
sự tích vào tám bia mộ

Nhớ linh xưa

Học đốt điểm cao

Nhờ tiền thi đỗ

Chưa quen trận mạc đâu xuống xóm làng

Chỉ biết rượu bia ở nơi thành phố

Việc đánh việc chém việc còng tay vốn làm
quen

Chữ nhân chữ lễ chữ tín mắt chưa từng ngó

Tiếng than oán đã nghe nhưng vờ điếc, mong
lên lương như sa mạc mong mưa

Mùi lợi danh chưa ngửi cũng thắm say, đợi
thăng chức như trẻ con đợi mợ (mẹ)

Đêm thấy dân lành ngủ yên giấc tím ruột bầm
gan

Ngày xem bày trẻ chạy rong chơi tía tai xừng
cổ

Một cánh đồng Sênh rộng bao la há để dân đen
tự do canh tác

Trăm hộ làng Hoàn bé cón con đâu dè quan
đỏ rập rình vây bố

Vừa được lệnh trên, phen này quyết bày mưu
tính kế

Chẳng đợi qua Tết, đêm nọ đã cò dong súng
nổ

Khá thương thay!

Nào phải lược thao, hiểu rành binh-pháp toan
bề giúp dân giữ nước

Chẳng qua gia nghiệp, cật thế mác-lê đâu ngại
lên voi xuống chó

Mười hai năm đèn sách chữ thầy sớm đã quên
Ba bốn tháng quân trường thời gian xem như
bỏ

Ngoài dùi cui, súng đạn còn có khiên đồng
Trong áo giáp, dao găm lại thêm cò đỏ

Nhà dân đánh bộc phá sụp như đồng cát
Thôn xóm bủa vây xe tăng kín như hầm mộ
Kẻ sục sạo. người đâm đá mắt thấy khiếp kinh
Thằng chưởi mắng, đứa gào la tai nghe hãi sợ

Những lăm thẳm chúc, lên lon nào hay diêm
vương liền gọi
Tưởng rằng da ngựa bọc thây ai dè xác phơi
cuối ngõ

Trăm năm sinh nghề tử nghiệp may mà huy
chương treo mộ
Trông về Đồng Tâm lòng còn tiếc rẻ chưa
chiếm được cánh đồng Sênh!
Cũng bởi vì đảng vì đoàn vì tin theo thẳng cầm
đầu vĩ đại
Vốn không tính xa tính gần cứ nghĩ có ông nhà
nước liệu lo!

Ôi!
Một trận Đồng Tâm
Ngàn năm xấu hổ

Cánh đồng Sênh vẫn còn đó chưa về tay quân
đội ta
Nước sông Tô Lịch còn nặng mùi lầy gì rửa
vết nhơ đó?

Thác mà dân chẳng thương, đòi chẳng
tiếc,thảm thay!
Thác mà người bêu rêu kẻ chê bai, thậm khổ!

Sống chẳng vì dân, vì nước lãng phí ngày xanh

Sống thờ quan, thờ đảng uống dòng máu đỏ

Nước mắt người thân nào ráo vì chữ tình thâm
Cây hương liệt sĩ chẳng thơm bởi câu dân thổ!

Hỡi ôi!
Hãy về mà hưởng!

14/1/2020

Thăm Thác Niagara

Một vùng xanh biếc, nước trong
Thác reo, gió lộng, mênh mông sương mờ
Cầu vòng ẩn hiện nên thơ
Trai thanh gái lịch hẹn hò yêu đương
Đến đây ngỡ cảnh thiên đường
Bang khuâng lòng khách vấn vương đất trời
Dòng sông cuộn cuộn nước trôi
Mây trời bảng lảng, tình đời hư không!
Chiều buông rục rĩ sắc hồng
Say miền đất lạ lòng không muốn về!

Gửi Người Đàn Bà Họ Đồ

em chính là phụ nữ
chẳng tiếc cái ngàn vàng
nếu có con gái nhỏ
mặc cho quan làm càn

em khuyên các bà mẹ
đừng nhiều chuyện, đa đoan
quan nhiều tiền, quyền thế
mình chỉ là dân xoàng

ấu dâm là chuyện nhỏ
với con cháu bình dân
lặng im và cam chịu
mới là người khôn ngoan!

đừng thừa, đừng khiêu kiện
để các quan yên thân
no cơm và béo bụng
mới có đủ tinh thần
sàm sỡ tiểu công dân!

có phải em điên loạn
hay mắc chứng cuồng danh
Khuyên những điều khôn nạn
Để lấy lòng quan anh?

Lý Sơn Quê Nhà

Vừa mới biết Lý Sơn quê Mẹ
Dân làm đơn kiến nghị chính quyền
Hãy thức tỉnh đừng vô tâm bán rẻ
Hòn đảo nghèo nhưng rất thiêng liêng

Họ dự định làm khu du lịch
Muốn san bằng mộ gió người xưa
Đuổi vong linh những người hiền hách
Từng một thời giữ nước, vì vua

Những đình làng, cây đa, giếng nước...
Những mộ lăng các bậc tiền hiền
Bị phá bỏ như chẳng hề thân thuộc
Di tích xưa giờ cũng gông xiềng

Bốn trăm năm bao nhiêu thế hệ
Đổ máu xương ra sức dựng xây
Rồi bỗng dưng một hôm có kẻ
Dem bạc tiền mua lấy đất này!

Đừng bán rẻ tâm linh tiên tổ
Người Lý Sơn bất khuất, kiên cường
Hải đội Hoàng Sa có bao giờ sợ
Bạn hay thù hãy ngắm vào gương!

January 29, 2019

Nỗi Buồn Trong Tim

(Gửi cô giáo Chu Ngọc Thanh, tác giả bài thơ “Đất nước ở trong tim”)

Buổi sáng này anh vừa đọc thơ em
Nỗi trăn trở nơi tâm hồn nhiều lắm!
Đất nước mình đang bên bờ vực thẳm
Em có nghe chẳng tiếng rên siết của đồng bào?

Dân tộc mình vẫn vất vả, gian lao
Chưa thấy được một khoảnh trời cao rộng
Giặc phương bắc vẫn bày binh, bố trận
Đất nước mình chưa thoát khỏi hiểm nguy!

Bạn láng giềng đang ra sức thị uy
Giơ vuốt, nhe nanh dọa người tử tế
Càng nhân nhượng chúng lại càng ỷ thế
O ép dân ta nhược tiểu, bần hàn

Ngay thời điểm dịch Vũ Hán tràn lan
Cả thế giới đang co mình, khiếp hãi
Ta muốn cấm thông quan, chúng ra tay ngăn
lại
Để nước Tàu lây dịch bệnh sang ta

Những ngư thuyền đang mắc bão chôn khơi xa
Muốn trú ẩn, chúng không cho vào cảng
Máu ngư dân đỏ Biển Đông lai láng
Có lẽ nào em lại làm ngư?

Có lẽ nào em lại viết bài thơ
Đề ca tụng kẻ bất nhân, dối trá
Xem đồng bào nhẹ hơn “dân nước lạ”
Dem giống nòi đánh đổi chút hư vinh?

Anh đau lòng và không thể lặng thinh
Nên viết vội đôi hàng mong bày tỏ
“Đất nước trong tim” dĩ nhiên ai cũng có
Nhưng xin đừng lợi dụng để tuyên truyền

Đừng vẽ vời những mẩu chuyện thần tiên
Để khóa lấp điều bất công, tàn ngược
Xem trăm triệu nhân dân cả nước
Như món hàng ế ẩm bán xeo (sale)!

20/2/2020

Việt Sử Hùng Ca

(Từ Hùng Vương đến Lý Nam Đế)

Việt nam từ thuở Lạc-Hồng
Bốn ngàn năm vẫn núi sông vững bền!
Hùng Vương, Thục Phán dấy lên
Dựng xây đất nước, đặt tên cõi bờ.
Đánh tan lũ rợ Hung-nô
Diệt quân nhà Triệu, dựng cờ Cổ Loa
Nữ nhi tình trọng hơn cha
Mỵ Châu dâng Nỏ nghị hòa tiêu vong.
Triệu Đà chiếm lấy non sông
Làm vua nước Việt nối dòng cõi Nam
Hán quân vốn dĩ tham lam
Xua quân tràn xuống phương Nam đất này
Ai vương, Cù Hưu bắt tài
Không màng nghinh chiến, hai tay đầu hàng
Toàn dân tộc Việt lâm than
Giống nòi nô lệ, giang san tiêu điều
Mê linh Trưng nữ nhị Kiều
Dựng cờ khởi nghĩa, chí kiêu ngút trời!
Đánh cho Tô Định tơi bời
Đánh cho quân Hán thây phơi đầy đồng!
Một phen quật khởi thành công

Ba năm kiến quốc, non sông thái bình.
Bắc phương lại dậy động binh
Hát Giang Nhị Chúa trăm mình liệt oanh!

Có người con gái đất Thanh
Chí cao, gan lớn hùng anh hơn người
Cưỡi voi, đạp sóng như chơi
Phát cờ bá nghiệp cứu đời cứu dân
Bà Vương Lệ Hải vang danh
Quân Ngô khiếp sợ, sử xanh rỡ rang!
Tiếc thay việc lớn dở dang
Gươm thiêng nữ gãy cờ vàng vội tan.
Chớ đem thành bại luận bàn
Vì dân, vì nước chẳng màng tiếc chi!
Đông Ngô từ ấy trị vì
Nước ta thành quận ngoại vi của Tàu

Có ông Lý Bí lòng đau
Chiêu binh mãi mãi, gồm thâu cơ đồ
Năm bốn hai (542) cướp thời cơ
Vua Lý Nam Đế dựng cờ Vạn Xuân
Nước nhà thoát khỏi ngoại bang
Con dân đất Việt mở trang sử hùng.

Mục Lục

Bài Thơ Dâng Mẹ	5
Chị Tôi	6
Quê Tôi	7
Quê Em Miền Tây Bắc	9
Bạn Cũ	10
Bạn Cũ 2	12
Con Sẽ Về	14
Bụi Duối Sau Vườn.....	15
Đọc Tin Quê Nhà	16
Thư Viết Cho Con.....	17
Thư Cuối Năm	19
Về Thăm Trường Cũ.....	21
Nhớ Huyền Trân	22
Ngày Xưa Đi Học	23
Ngày Xưa Đi Học 2	24
Nhớ Dòng Sông Thoa	25
Nhớ Thăng Long.....	26
Nhớ Quê.....	27
Thư Trả Lời Em	28
Lấy Chồng Xứ Lạ	29
Nếu Em Hỏi	30
Chiến Mã Đáo Ô Giang	31
Đêm Giao Thừa.....	32
Hành Tha Hương	33

Hành Tha Hương 2	34
Chiều Đông Xứ Lạ.....	36
Lá Thư Trần Tình.....	37
Thơ và Cuộc Sống.....	38
Tự Tình Ngâm.....	39
Lục Bát Vu Lan.....	40
Sẽ Có Một Ngày.....	41
Anh Về Với Biển	42
Chiều Thu Đất Khách	43
Xuân Tha Hương	44
Uống Rượu.....	45
Giáng Sinh	46
Khoảng Lặng.....	47
Mỹ Ngư Nhân Cảm Thán	48
Tâm Trạng Đầu Xuân	49
Thơ Thơ	50
Về Thôi Em.....	51
Đêm Độc Ấm	52
Huế.....	53
Cuối Tuần.....	55
Về Thủ Đô Ottawa	57
Xin Nhận Nơi Đây Là Quê Hương	58
Quãng Đồi Làm Lính.....	59
Mùa Xuân Nhớ Mẹ	61
Quê Hương Ngày Trở Lại.....	62
Lạm Phát Thơ.....	63

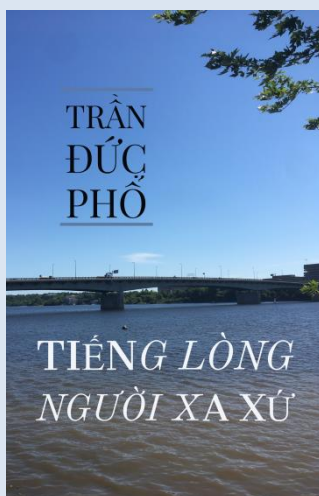
Viếng Mộ Cha.....	65
Dã Tràng Thôi Se Cat	67
Anh Bộ Đội và Món Quà Búp Bê.....	68
Bản Giao Hưởng Thủ Thiêm	70
Bài Ca Người Biểu Tình	72
Bồ Nhí.....	75
Bởi Ấu Trĩ.....	78
Chiếc Guốc Thủ Thiêm.....	79
Tôi Đã Thấy	80
Lòng Yêu Nước	81
Chuyện Đất Nước Mình.....	82
Chúng Nó Là Phản Động.....	84
Có Bao Giờ Đất Nước Thế Này Chẳng	86
Đạn Bom và Dòng Sữa Mẹ.....	88
Đất Nước Tôi	90
Đừng	92
Giặc	93
Đuốc Anh Thư	94
Gửi Các Dư Luận Viên	95
Hải Đội Hoàng Sa	97
Làm Đường	98
Loạn	99
Sống	100
Yêu.....	101
Tiền	102
Máu và Hoa.....	103

Một Vụ Án Ấu Dâm	104
Những Chiếc Áo Mang Hình Lưỡi Bò Trên Đất Nước Việt Nam.....	105
Nổi Vòng Tay Lớn.....	106
Phiên Tòa	107
Nguyễn Ngọc Như Quỳnh	107
Những Đóa Hồng.....	108
Trên Rào Chấn Kẽm Gai.....	108
Sa Cơ.....	110
Chúc Mừng Nhất Thể Hóa.....	111
Những Kẻ U Mê.....	112
Sao Nỡ Đành Quên	113
Sao Nỡ Đành Quên 2	114
Thơ Tình Gác Lại.....	115
Sự Im Lặng Của Bầy Cừu.....	116
Tổ Quốc Tôi.....	118
Việt Nam Quê Hương Ngạo Nghễ.....	119
Việt Nam,	121
Chúng Tôi Gọi Tên Người.....	121
Xin Đừng Vô Cảm.....	123
Vân Đồn Cảm Khái Ca	125
Có Một Bài Ca	126
Chúc Mừng Cuba.....	127
Soi Gương.....	129
Cảm Ơn 2	129
Chuyện Người Lính Giải Phóng	130

Gửi Chị Xuân Hương.....	132
Tự Tình Với Bóng.....	133
Những Giọt Nước Mắt Vô Tâm.....	134
Tình Hữu Nghị Viễn Vông	136
Danh Dự.....	137
Những Kề ‘Hiền Lành’	139
Dân Vi Quý.....	140
Venezuela.....	144
Em Bé Lộc Hưng	146
Tháng Chạp Ở Vườn Rau Lộc Hưng	147
Đêm Chúa Ra Đời.....	149
Kể Em Nghe.....	150
Đại Dịch	152
Máu Chảy Đồng Tâm.....	153
Xin Lỗi Em	154
Vấn tế tướng sĩ Đồng Tâm.....	157
Thăm Thác Niagara.....	160
Gửi Người Đàn Bà Họ Đỗ	161
Nỗi Buồn Trong Tim	163
Việt Sử Hùng Ca.....	165

thơ

Trần Đức Phổ

LONDON
ONTARIO, CANADA

Digital Book